

บทนำ

กลุ่มเรือนไทยแฝดสี่หลังที่ตั้งอยู่ริมน้ำคือที่ตั้งของร้านอาหารไทยชื่อว่า 'เรือนบุหงา' เจ้าของเป็นหญิงชาวบ้านธรรมดา มีพื้นเพเป็นชาวสวนแต่กำเนิด พื้นที่ตรงนี้แต่เดิมเป็นสวนผลไม้ติดแม่น้ำเจ้าพระยาที่ได้รับตกทอดมาจากรุ่นสู่รุ่น ในอดีต ตาดทอง หรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่ายายตาด มักจะตื่นมาทำอาหารและขนมตั้งแต่เช้าเพื่อพายเรือออกไปขายให้ชาวบ้านริมน้ำ อาหารฝีมือตาดทองอร่อย สะอาด ราคาไม่แพง ลูกค้าพากันติดใจ

ตาดทองเก็บหอมรอมริบเพื่อส่งลูกสาวทั้งสองคนจนเรียนหนังสือจบ แต่เมื่ออายุมากขึ้น ลูกสาวสองคนแต่งงานออกเรือนไป ตาดทองจึงนำที่แปลงหนึ่งไปขาย และนำเงินส่วนหนึ่งนำมาปรับปรุงเรือนไทยสองหลังให้กลายเป็นร้านอาหารริมแม่น้ำ ด้วยฝีมือทำอาหารอันเป็นเอกลักษณ์ ทำให้มีลูกค้าติดใจแวะเวียนกันมาเป็นลูกค้าประจำไม่ขาด

สองปีก่อน เรือนบุหงาได้รับรางวัลมิชลินสตาร์สำหรับอาหารไทย ทำให้ลูกค้าเพิ่มขึ้นกว่าเดิมเกือบเท่าตัว แต่ตาดทองก็ยังยืนยันกรานว่าจะไม่ขยายสาขาเพิ่ม ลูกค้าที่ต้องการลิ้มรสอาหารจะต้องจองโต๊ะล่วงหน้าผ่าน

ทางเว็บไซต์ของร้าน เนื่องจากพื้นที่รับประทานอาหารภายในร้านมีจำกัด แค่นี้ก็เต็มแล้ว

ห้องอาหารแบ่งเป็นสามส่วนคือ ห้องปรับอากาศใต้เรือนไทย ห้องริมสระบัว และพื้นที่ริมน้ำ แม้จะมีลูกค้าแน่นทุกวัน แต่ตาดทองก็กำหนดเวลาเปิดร้านไว้แค่หกวันต่อสัปดาห์ คืออาทิตย์ถึงศุกร์ และในวันศุกร์ร้านจะปิดเวลาบ่ายสาม ทั้งนี้เพราะตาดทองต้องการใช้เวลากับหลานรักให้มากที่สุด

ลูกค้าโต๊ะสุดท้ายเพิ่งเดินออกจากร้าน เดหลี แม่ครัวคู่มือเดินออกมาจากห้องครัว

“วันนี้ลูกค้ากลับเร็วดีนะคะ”

ตาดทองพยักหน้า ทุกครั้งที่เป็นวันศุกร์ลูกค้ามักจะนั่งอ้อยอิ่งอยู่ในร้านเพื่อชมวิว กว่าจะกลับก็เย็นมากแล้ว

“ถ้าได้อย่างนี้ทุกวันก็ดีสิ เราทุกคนจะได้ไม่เหนื่อย”

ทุกวันศุกร์เรือนบุหงาจะปิดเร็ว ทำให้ลูกค้าที่อยากนั่งกินลมชมวิวต้องกลับไปอย่างเสียดาย แม้จะมีลูกค้าจำนวนมากขอให้เปิดร้านทุกวัน แต่ตาดทองก็ปฏิเสธ ท่านไม่ใช่คนโลก ทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่มากมายคงใช้ไม่หมด อีกทั้งหญิงชายยังรู้ว่าอายุขัยคนเรามีจุดสิ้นสุด เมื่อวันหนึ่งร่างกายกลายเป็นผงธุลีดิน เงินที่มีก็นำติดตัวไปด้วยไม่ได้ ความสุขของหญิงวัยหกสิบปลายคือการรอหลานสาวที่แะมาค้างคืนด้วยกันในเย็นวันศุกร์ นับตั้งแต่หลานเริ่มทำงาน บางครั้งก็งานยุ่ง ไม่ค่อยได้มาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน

“คุณยายก็ มีแต่คนบอกให้ขายร้านก็ไม่เชื่อ”

หลังจากได้รางวัลมิชลินสตาร์ ชื่อเสียงของเรือนบุหงาก็โด่งดังกว่าเดิมหลายเท่าตัว ลูกค้าหลายรายต้องการมารับประทานอาหารที่ร้าน แต่พอทราบระเบียบที่ต้องจองโต๊ะล่วงหน้า ประกอบกับคิวที่ยาวมาก ก็พากันคอยตกกลับไป

“ฉันเคยบอกแล้วไม่ใช่หรือหลิวว่าอย่าโลภมาก”

“ค่ะ คุณยายบอกหนูแล้ว หนูจำขึ้นใจเลย คนเราต้องอย่าโลภมาก ตายไปก็เอาสมบัติติดตัวไปไม่ได้ ไซ้ไหมคะ”

“จำได้ก็ดีแล้ว เพราะแบบนี้ฉันถึงไม่อยากจะขายร้านอีก แค่นี้เราก็เหนื่อยจะแย่อยู่แล้ว ไหนจะทำอาหาร ไหนจะเสิร์ฟ รีบไปบอกพนักงานทุกคนให้กลับบ้านได้ ฉันจะไปนั่งรอหลานที่เรือนริมน้ำ ป่านนี้หญิงนิลหญิงซ้อ หญิงตรองอาจมาถึงแล้วก็ได้”

เสียงพี่ทำตึงตังทำให้ตาตองเงยหน้าขึ้นมอง พอเห็นหญิงสาวที่ทโมนกว่าเพื่อนวิ่งเข้ามาหาและโผล่เข้ามาตามด้วยหลานสาวคนเล็กที่ตรงเข้ามาถอดเอาอีกข้างพร้อมกับปิดมือพี่สาวออกก็อดหัวเราะไม่ได้ หญิงสาวอีกคนซึ่งเรียบริ้อยกว่าน้องๆ เมื่อเดินมาถึงก็ประนมมือไหว้

“ไหว้พระเถอะหญิงนิล ทำไมวันนี้มาถึงกันเร็วจัง”

ผู้หญิงทั้งสามมีชื่อเต็มว่าหม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิล หรือที่เรียกกันว่าหญิงนิล คนที่ทโมนกว่าใครเพื่อนและตัดผมสั้นมีชื่อว่าหม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมน เรียกกันว่าหญิงซ้อ ส่วนหลานสาวคนเล็กที่หน้าตางดงามเหมือนนางในวรรณคดีมีชื่อว่าหม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์ เรียกกันว่าหญิงตรอง

“ก็สองคนนี่ลึเคะ รบเร้าว่าอยากมาเจอคุณยายเร็วๆ แถมยังมารับที่โรงเรียนตั้งแต่ยังไม่เที่ยง บอกให้กลางวันครึ่งวัน โชคดีที่วันนี้มีงานกีฬา ไม่มีสอน นิลถึงปลิกตัวออกมาได้”

หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลทำงานเป็นครู สอนเด็กชั้นอนุบาลอยู่ในโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง หล่อนเป็นคนใจดี รักเด็กมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

“แหม วันศุกร์มีแค่ครั้งเดียวในสัปดาห์ พี่หญิงนิลไม่อยากจะเจอคุณยายเร็วๆ หรือไง” หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนบ่น

“อยากเจอสิ แต่ยังไงคุณยายก็เปิดร้านถึงบ่ายสาม ไม่เห็นต้องรีบ” คนเป็นพี่ติง

“แต่ถ้าพวกเรามาเร็ว คุณยายก็จะได้พักเร็วขึ้นยังไงล่ะคะพี่หญิงนิล” หม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์ช่วยเสริม มือยังถอดเอาตาตองเอาไว้แน่น ซบ

หน้าอ้อนนๆ หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนปิดมือน้องออก ทั้งสองทำท่าเหมือนเด็ก ๆ

“พอเลยหญิงตรอง กอดพอแล้ว ตาพุ่มง”

“อะไรคะ พี่หญิงช้อต่างหากที่วิ่งมากอดคุณยายก่อน ตอนนี้อยู่ต่างหาก เป็นพี่ต้องรู้จักเสียสละให้หน่อย”

“พอทั้งคู่จะ ยายจะยืนไม่ไหวอยู่แล้ว ตัวสูงจนเลยยายกันหมดแล้ว ไม่อายคนในร้านบ้างหรือไง ทำตัวเป็นเด็ก ๆ ไปได้”

คุณหญิงทั้งสองคลายมือออก ต่างกุมมือตาดทองไว้คนละข้างอย่างไม่ให้หน้าแล้วแล้วสร้างป็นหน้าเขม่นกัน หม่อมราชวงศ์ซ้ออินทนิลมองน้องสาวทั้งสองแล้วส่ายหน้า

“สองคนนี่ไม่รู้จักโตเลยนะคะ แย่งกันกอดคุณยายอยู่ได้”

“น้อยๆ น้อยพี่หญิงนิล อย่าให้เห็นนะว่าตอนกลางคืนใครแอบนอนตักคุณยาย ช้อไม่ยอมจริงๆ ด้วย” หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนแย้ง

ตาดทองตั้งมือออกมาลูบผมหลานทั้งสองคนแล้วหันไปพูดกับหม่อมราชวงศ์ซ้ออินทนิล

“สามคนมาเหนื่อยๆ ยายว่าเราเดินกลับไปที่เรือนไทยดีกว่า ยายเตรียมของว่างเอาไว้ให้ด้วย”

“จริงหรือคะ ไซ้ของโปรดของช้อหรือเปล่า”

“ของโปรดเราทั้งสามคนนั่นละ”

“เมี่ยงกลีบบัว”

สามสาวประสานเสียงกัน คุณหญิงคนกลางคลายมือที่จูงตาดทอง หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนวิ่งนำหน้าไปก่อน หม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์เดินตาม หม่อมราชวงศ์ซ้ออินทนิลหันมาจูงมือตาดทองเดินตามไป สายตามองไปยังแม่น้ำเจ้าพระยาเบื้องหน้าที่เห็นจนชินตา ตอนนี้เป็นเวลาบ่ายคล้อยแล้ว แสงแดดจึงไม่ได้จัดจ้าเหมือนตอนกลางวัน น้ำในแม่น้ำค่อนข้างสูงและไหลเชี่ยวเพราะฝนที่ตกหนักมาทั้งคืน ความชุ่มฉ่ำของต้นไม้โดยรอบจาก

สายฝนที่พร่างพรมลงบนยอดไม้ทำให้รู้สึกสดชื่น

คุณหญิงมองไปรอบตัวอย่างคุ้นเคย หล่อนมาวิ่งเล่นที่บ้านหลังนี้ ตั้งแต่จำความได้ ผ่านไปสี่สิบกว่าปีแล้ว แต่เรือนไทยสี่หลังยังคงงดงามเหมือนในอดีต เป็นเรือนไม้สักทองซึ่งหาได้ยากยิ่งในปัจจุบันเพราะเป็นสถาปัตยกรรมแบบโบราณ แม้ว่าจะผ่านกาลเวลามานานมากแล้ว แต่เรือนไทยยังคงโดดเด่น

บางส่วนของเรือนไทยเหล่านี้ได้รับการปรับปรุงเพื่อประโยชน์ในการใช้สอย ชั้นล่างของเรือนไม้หลังที่มีด้านหนึ่งติดถนนถูกปรับเป็นร้านอาหารติดเครื่องปรับอากาศเพื่อต้อนรับลูกค้าที่ชอบความเย็นสบาย ชั้นล่างของเรือนไทยอีกหลังมีโต๊ะจัดไว้สำหรับลูกค้าที่ต้องการเห็นบรรยากาศริมน้ำ เจ้าพระยายามรับประทานอาหาร ส่วนเรือนไทยสองหลังสุดท้ายเป็นเรือนแฝด หันหน้าออกไปหาแม่น้ำทั้งคู่ ใช้เป็นที่พักของตาดทองและหลานๆ ส่วนหนึ่งเป็นห้องพักของแม่ครัวและแม่บ้านซึ่งแยกกันเป็นสัดส่วน

ทางเดินสองข้างในเรือนนุหงาเต็มไปด้วยต้นไม้ที่ผลิดอกงดงาม รวมถึงไม้ยืนต้นที่ให้ความร่มรื่น ผู้ที่เข้ามาในบริเวณนี้จะรู้สึกเหมือนกำลังเดินอยู่ท่ามกลางสวนที่ร่มรื่น มีพืชพรรณอุดมสมบูรณ์ ตาดทองจ้ำจอนสวนมาดูแลเพื่อให้ต้นไม้ทุกต้นเจริญงอกงาม ติดกับเรือนทั้งสองหลังมีสระบัวขนาดใหญ่ที่ปลูกบัวแดงไว้เต็ม กลีบบัวถูกนำมาใช้ในการประกอบอาหารและเป็นเมนูขึ้นชื่อของเรือนนุหงาเลยทีเดียว

ติดกับเรือนไทยคือต้นมะม่วงเขียวเสวยและมะม่วงอกร่องที่ออกผลให้คนในบ้านเก็บกินเป็นประจำ ด้านข้างมีทำนน้ำสำหรับนำเรือเล็ก เช่น เรือพาย เข้ามาเทียบได้ ใต้ถุนเรือนพักมักใช้เป็นที่นั่งเล่นสำหรับยายหลาน เวลาที่ตาดทองต้องการสอนหลานทำอาหารก็มักจะใช้พื้นที่ตรงนี้ ส่วนพื้นที่ริมน้ำปรับปรุงเป็นชานยื่นออกไป ถ้าวุ่นไหนยายหลานนึกสนุกก็จะออกไปนั่งรับประทานอาหารเย็น ชมวิวพระอาทิตย์ตกด้วยกันที่นั่น

หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนวิ่งขึ้นบันไดเรือน ตามด้วยหม่อมราชวงศ์

กัลปพฤกษ์ สองสาวต่างแย่งกันเข้าไปในห้องนั่งเล่นและพบว่ามียาอาหารว่างวางอยู่ หม่อมราชวงศ์คนกลางปรีเข้ามา แต่ตาดทองห้ามไว้เสียก่อน

“จู้จู้ หญิงช่อ หญิงตรอง ยายสอนว่าไงจำได้หรือเปล่า”

สองสาวชะงักมือ รีบเดินเร็วๆ ไปที่ห้องน้ำแล้วล้างมือ หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลมองน้องสาวทั้งสองคนด้วยใบหน้าแค้นขม โคลงศีรษะ

“สองคนนี่เหมือนเด็กไม่รู้จักรัโตะคะคุณยาย อย่างหญิงช่อใครจะนึกว่าเป็นสถาปนิก ส่วนหญิงตรองก็เป็นถึงมัคคุเทศก์”

“ยายถึงว่าโตแต่ตัวยังไม่ละ ใครจะเหมือนหญิงนิลที่เรียบร้อยน่ารักสมแล้วที่เป็นครูของเด็กๆ”

หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลทำงานที่โรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งนับตั้งแต่เรียนจบ นอกจากสอนหนังสือแล้วยังรับสอนรำไทยให้เด็กอีกด้วย ถ้าเด็กคนไหนสนใจ หล่อนจะสอนให้เป็นการส่วนตัว ทั้งนี้เพื่อปลูกฝังให้เด็กรุ่นใหม่รู้จักศิลปะของไทย

“น้องสองคนของนิลชอบเล่นชน เหมือนจับปู้ใส่กระดิ่งไม่มีผิด หญิงช่อก็ตัวน่าน้อง ส่วนหญิงตรองก็ไช่ย่อย” หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลเอ็ดอย่างไม่จริงจิงนัก จากนั้นจึงเดินไปล้างมือในห้องน้ำแล้วเดินกลับมา

หม่อมราชวงศ์กึ่งโกเมนนั่งพับเพียบด้วยท่าทางเก๋ๆ กังๆ

“นั่งขัดสมาธิก็ได้หญิงช่อ ถ้ามันลำบากนักละก็”

“แหม คุณยายก็ ช่อนั่งได้นะคะ ตอนเล็กๆ นั่งออกจะบ่อย นี่ไง”

ตาดทองอมยิ้มมองหลาน ใครจะนึกว่าผู้หญิงตัดผมสั้นเหมือนทอมบอยที่แท้แล้วเป็นถึงหม่อมราชวงศ์สาว ใบหน้างดงามผุดผาดเพราะได้ยืนของชมณาไปเต็มๆ ผิวพรรณของคุณหญิงทั้งสามแตกต่างกัน หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลมีผิวขาวจัดเพราะไม่ค่อยโดนแดด หม่อมราชวงศ์กึ่งโกเมนผิวสองสีเพราะต้องออกไปพบปะลูกค้า อีกทั้งยังเป็นสาวขาลุยชอบกิจกรรมโลดโผน ส่วนหม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์ผิวสีน้ำผึ้ง นัยน์ตาคม หน้าหวานแบบสาวไทยแท้ๆ ผิวพรรณได้รับมาจากบิดา ด้วยเป็นคุณหญิง

คนเล็กจึงถูกประคบประหงมตั้งแต่เล็ก

“นั่นมันตอนเด็ก แต่ตอนนี้กระโดดกระเดกพิกล”

“นี่คุณยายว่าซ่อหรือคะ ซ่อน้อยใจแล้วนะ ซ่อไม่ดีตรงไหน”

“งั้นก็ไม่ต้องกินนะพี่หญิงซ่อ ถาดนี้ของตรงทั้งหมด” หม่อมราชวงศ์ กัลปพฤกษ์ดึงถาดเมี่ยงกลีบบัวไปวางไว้หน้าตัว ตาดทองจึงตีเฝ้ายเบาๆ ที่หน้าตัก

“หญิงตรง งกกินไม่น่ารักเลยนะลูก”

“ແหม คุณยายขา ตรงไม่ได้งกนะคะ ยังไงตรงก็ต้องแบ่งให้ทุกคน อยู่แล้ว แต่ว่าเมี่ยงกลีบบัวของคุณยายอร่อยที่สุดในสามโลก ตรงก็เลยอยากกินเยอะหน่อย”

“ตัวเล็กแค่นี้กินหมดนี่จริงๆ หรือ”

ในบรรดาคุณหญิงทั้งหมด หม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์ตัวเล็กที่สุด ด้วยส่วนสูงแค่อ้อยหกสิบ รูปร่างค่อนข้างเพรียวลม อาจเพราะตอนเด็ก คุณหญิงประสบอุบัติเหตุจมน้ำ หลังจากนั้นร่างกายก็ไม่ค่อยแข็งแรง โดนแดดโดนฝนเข้าหน่อยก็ไข้ขึ้น ตอนแรกที่หล่อนบอกว่าจะเป็นหมักคุเทศก์ ชมหาดถึงกับต้องเรียกหาตามด้วยความเป็นห่วงลูกสาวคนเล็กจับใจ อีกทั้งหม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์ยังมี ‘ความสามารถพิเศษ’ ที่คนอื่นไม่มีอีกด้วย ทำให้ชมหาดยิ่งเป็นห่วง ทางครอบครัวพยายามเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น ครั้นจะให้เจ้าตัวเก็บตัวอยู่แต่ในบ้านก็อาจทำให้เครียด จึงต้องอนุญาตให้ออกไปทำงาน

“คุณยายขา เห็นตัวเล็กๆ แบบนี้แต่ก็กินเรียบนะคะ” หม่อมราชวงศ์คนเล็กพูดติดตลก

หม่อมราชวงศ์ซ่ออินทนิลอมยิ้ม ทრุดลงไปนั่งล้อมวงกับน้องๆ ตาดทองนั่งอีกฝั่งหนึ่ง ทุกคนต่างมองออกไปนอกหน้าต่าง แดดเริ่มราแสง ลมจากแม่น้ำพัดมาทำให้สดชื่น ภาพที่เห็นคือบรรดาพ่อค้าแม่ค้ากำลังพายเรือกลับบ้าน เรือโดยสารหลายลำแล่นผ่านเรือนไทยไป

“ไม่ได้เห็นบรรยากาศแบบนี้มานานแล้วนะคะคุณยาย”

“ใช่จะ อาทิത്യ่ก่อนหลานๆ มาฝนก็ตก ฟ้ามีด แต่วันนี้ฤกษ์ดี ฟ้าสดใส”

“คุณยายสบายดีใช่ไหมคะ ช่อเห็นลูกค้าเยอะมาก เหนื่อยไหม รับสมัครคนช่วยหรือเปล่า”

หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนถาม มือหยิบเมี่ยงมาทอเข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ ตาดทองหันมาหยิกหลานสาวเบาๆ ให้ล่ำรวม

“ใช่ค่ะ นิลเห็นรถลูกค้าโตะสุดท้ายเพิ่งแล่นออกไป คุณยายคงเหนื่อยแยะ”

“ช่วงนี้ลูกค้าก็จะเยอะหน่อยเพราะคนกำลังนิยม แต่อีกหน่อยก็คงเหลือแต่ลูกค้าประจำ”

นับตั้งแต่เรือขนูหงาได้รับรางวัลก็มีลูกค้าหน้าใหม่แวะมาลิ้มลองรสชาติว่าจะสมคำเล่าลือหรือไม่ ตาดทองไม่ได้ตื่นเต้นไปกับกระแสสังคม เพราะถือว่าร้านอาหารเหมือนน้ำซึมบ่อทราย หากแม่ครัวใส่ใจคุณภาพ และปรุงอาหารให้รสชาติดียิ่งขึ้นทุกวันก็ย่อมทำให้ลูกค้าติดใจ นอกจากนี้เรือขนูหงายังมีการทดลองสูตรอาหารใหม่ทุกสองสัปดาห์เพื่อไม่ให้จำเจ

“ทำไมคุณยายไม่ขยายสาขาเพิ่มล่ะคะ ช่วงนี้คนกำลังฮิต ถ้าเราเปิดร้านเพิ่มจะรับลูกค้าได้มากขึ้น”

หม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์ถามขณะกำลังจะทอเมี่ยงกลีบบัวคำที่สอง เมี่ยงของเรือขนูหงาไม่เหมือนที่อื่น เพราะกลีบบัวอวบฉ่ำน้ำที่คัดมาอย่างดี ล้างสะอาด เครื่องเคียงที่ให้มาก็ล้วนแต่เป็นของสดใหม่ ทั้งกุ้งแห้งทอดจนกรอบ พริกขี้หนูที่ตัวเองทุกสัปดาห์ ชิงที่หันเป็นชิ้นเล็กๆ ถั่วลิสงและแตงกวาพอดีคำ ส่วนที่จัดจ้านที่สุดคงเป็นน้ำจิ้มที่ครบรสเปรี้ยวหวานกำลังดี

“ยายแก่แล้ว ดูแลหลายร้านไม่ไหวหรอก ถ้าคุมคุณภาพได้ไม่ดีเท่าเดิม ต่อไปลูกค้าก็หนีหายไปหมด”

“นิลเห็นด้วยนะคะ คุณยายแค่ทำเล่นแก้เบื่อ ไม่ได้ตั้งใจจะดังใน ทวิตเตอร์หรอกใช้ใหม่คะ พวกเขาเล่าลือกันไปเอง” หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิล แก่ลิ่งแซว

ตาตทองหัวเราะ แม้ท่านจะอายุมากแล้ว แต่หลานสาวสามคนก็ช่วย กันแนะนำให้รู้จักเทคโนโลยีต่างๆ ดังนั้นในโทรศัพท์มือถือของหญิงชราจึง มีบัญชีโซเชียลทุกอย่างเพื่อให้รู้ความเป็นไปรอบตัว

“พี่หญิงนิลแซวคุณยาย ดูลิขินเลย”

“ยายแคะข่าที่คนสมัยนี้คุยอะไรกันแบบแปลกๆ” ตาตทองเคยพูด เสมอว่าคนรุ่นใหม่ใช้การพูดคุยทางตัวหนังสือและผ่านจออุปกรณ์สื่อสาร แทนที่จะพูดคุยกันต่อหน้า

“เขาเรียกว่าสื่อโซเชียลคะคุณยาย สมัยนี้ใครๆ ก็มี ทั้งในมือถือและ แท็บเล็ตต้องมีเฟซบุ๊ก ไลน์ อินสตาแกรม ทวิตเตอร์”

“ยายตามไม่ไหวหรอก มองหน้าจอนานเกินแล้วเวียนหัว ลู้อาเวลา ไปนั่งสมาธิดีกว่า”

“ขอเห็นด้วยคะ สื่อโซเชียลเดี๋ยวนี้มีทั้งแง่บวกและแง่ลบ ต้องรู้จักใช้ ให้เป็น ถ้าจมอยู่กับมันนานๆ อาจจะเครียดได้”

หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนทำงานเป็นสถาปนิก เพื่อนร่วมงานเป็นสาวก สิ่งเหล่านี้เต็มๆ มีเพียงหล่อนที่ไม่ค่อยชอบใช้เวลากับหน้าจอ แต่ชอบเอา เวลาไปนอนฟังเพลงเสียมากกว่า

“แล้วหญิงตรองละ ชอบเล่นพวกนี้ใหม่ ยายเห็นเด็กรุ่นเดียวกับ หลานหลายคนเอาแต่จ้องมือถือ” ตาตทองหมายถึงคนหนุ่มสาวที่เวลาพอ แม่พามาร้านอาหารมักใช้เวลาจ้องหน้าจอมากกว่าอาหารบนโต๊ะ

“ตรองก็ใช้บ้างคะ เช่นไลน์ เอาไว้ติดต่อกับบริษัททัวร์แล้วก็รับ ลูกค้าที่เป็นกรู๊ป แต่ถ้าให้จ้องจอนานๆ มีหวังไข้ขึ้น”

ตาตทองเอื้อมมือมาแตะหลังมือหลานสาว

“พักนี้หญิงตรองยังฝันร้ายอยู่หรือเปล่านั้น”

“ไม่แล้วค่ะ ตั้งแต่คุณยายให้ตรองสวมสร้อยหลวงพ่อกับเอาไว้”

หม่อมราชวงศ์ก็กลับพฤกษ์หีบสร้อยพระที่คล้องคอขึ้นมาจบบ ตาดทองเลื่อนมือมาแตะท่อนแขน เอ่ยเสียงเคียด

“หญิงตรองต้องใส่ติดตัว ห้ามถอดเด็ดขาด จำได้ใช่ไหม”

“ค่ะ ตรองทราบ ตรองก็ไม่อยากเห็นอะไรน่ากลัวๆ ในคืนเดือนมืดหรอกค่ะ มันหลอนออก” หม่อมราชวงศ์ก็กลับพฤกษ์พุดติดตลก แต่หม่อมราชวงศ์ก็ถึงโกเมนริบปรัมพร้อมยกมืออุดหู

นับตั้งแต่ประสบอุบัติเหตุจมน้ำในวัยเด็ก หม่อมราชวงศ์ก็กลับพฤกษ์ก็เริ่มเห็นภาพที่คนอื่นไม่เห็น ความสามารถนั้นจะเด่นชัดมากในคืนเดือนมืด จึงทำให้หลอนมักเสียงที่จะออกไปข้างนอกในคืนนั้น

“ห้ามพุดให้พี่ฟังเด็ดขาดนะหญิงตรอง ไม่งั้นพี่โกรธจริงๆ ด้วย ไม่ต้องบอกว่าเห็นอะไรทั้งนั้น”

“อ้าว พี่หญิงช่อคะ ถ้าเกิดมีคนเกาะไหล่พี่หญิงแล้วจะไม่ให้ตรองบอกจริงๆ หรือ”

“กรีด! หญิงตรอง พี่บอกให้หยุดพุดไป”

หม่อมราชวงศ์ถึงโกเมนโผล่เข้ามาถอดหม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลแล้วชุกหน้า แม้ภาพลักษณะของหลอนจะดูห้าว แต่จุดอ่อนเพียงอย่างเดียวคือกลัวผีเข้าชั้น

“อย่าไปแกล้งเขาสีหญิงตรอง ก็รู้อยู่ว่าหญิงช่อเขากลับแล้ว”

“ตรองล้อเล่นค่ะ นี่เพิ่งสี่โมงเอง ไม่มีอะไรหรอก แต่ถ้ากลางคืนละไม่แนะ”

ตาดทองหันไปหยิกหลานสาวพร้อมตีแผ่เยะตรงท่อนแขน

“ได้ที่แกลังพี่เขาใหญ่เลยนะ เรานี่มันเหลือเกินจริงๆ”

“ตรองขอโทษ ตรองผิดไปแล้ว” หลอนชูมือขึ้นเหนือศีรษะ

หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลยิ้มอ่อนๆ มองน้องสาว เมียงกลับบัวตรงหน้าพร้อมไปเกือบครึ่งภายในเวลาไม่นาน

“ทั้งสามคนต้องดูแลกันรู้ใหม่ แล้วก็หมั่นนั่งสมาธิ ศึกษาธรรมะบ้าง ทุกข์หนักจะได้ผ่อนเป็นเบา”

“นิลก็นั่งอยู่ทุกวันนะคะคุณยาย พร้อมกับเด็กๆ ในห้อง”
 ตอนนี้อยู่ทางโรงเรียนให้นักเรียนนั่งสมาธิช่วงบ่าย แต่สิ่งที่หม่อม-
 ราชวงศ์ซ้ออินทนิลเห็นคือเด็กตัวน้อยสัปหงกกันเป็นแถบ

“เด็กๆ หลับซัวร์ เชื้อซ้อเถอะ”

“ไม่เหลือ” หม่อมราชวงศ์ซ้ออินทนิลพูดซ้ำๆ

“สองคนนี่เชื่อจริงจังๆ นี่ยายพูดจริงๆ นะ”

“ค่ะ คุณยาย ตรองจะนั่งสมาธิตามที่คุณยายสอน รับรองว่าตรอง
 ต้องก้าวหน้ากว่าพี่หญิงนิล พี่หญิงซ้อแน่นอน”

หม่อมราชวงศ์กลีบพฤษ์เอนกายมากอดหญิงชรา ตาดทองตันตัว
 หลานสาวออก สีหน้าจริงจังขึ้นมา

“จันเริ่มจากคืนนี้เป็นไง กินข้าวเย็นเสร็จหลานๆ ก็มานั่งสมาธิกับยาย
 ที่ห้องพระ”

“ห้องพระ” หม่อมราชวงศ์กิงโกเมนโพล่งขึ้น สีหน้าซีดเซียว

“นี่หญิงซ้อ อย่าบอกนะว่ากลัวผีอีก ผีที่ไหนจะเข้าห้องพระกันล่ะ”

“มีสิ...มีอยู่ตัวหนึ่ง พวกเรารู้จักดีเสียด้วย”

พูดจบหล่อนก็รู้สึกถึงลมเย็นๆ ที่พัดผ่านต้นคอพร้อมเสียงหัวเราะ
 คึกคักขำขุ หม่อมราชวงศ์กิงโกเมนร้องกรี๊ด รีบซุกหน้าเข้ากับตักตาดทอง
 ทันที หญิงชราหันไปมองความว่างเปล่าข้างๆ แล้วเอ่ยว่า

“หยุดเลยนะจิวหลิว ห้ามแกล้งคน ไม่อย่างนั้นยายตีจริงจังๆ ด้วย”

ความเย็นยะเยือกที่รดต้นคอหายไป กลายเป็นกลิ่นหอมจรุงใจของ
 ดอกมะลิแทน หม่อมราชวงศ์ซ้ออินทนิลพูดพร้อมกับผุดลุกขึ้น

“จันนิลขอตัวไปอาบน้ำก่อนนะคะ เหนียวตัวมากแล้ว”

“ตรองไปด้วยค่ะพี่หญิงนิล” คุณหญิงคนน้องรีบลุกตาม

ตาดทองมองร่างเพรียวที่ซบดักตัวเองอยู่แล้วลูบแผ่นหลังเบาๆ

“หญิงช่อก็ไปด้วยสิ อาบน้ำกับพี่ๆ นื่องๆ ดีกว่าอาบคนเดียว จะได้ไม่มีใครไปแก้งอีก”

หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนผุดลุกขึ้นเดินตามพี่น้องไป แต่ต่ายคงเหลียวมองมาทางตาดทองเป็นระยะๆ ด้วยความกลัว คล้อยหลังทั้งสามคน หญิงชราก็หันมาเอ็ดความว่างเปล่าข้างๆ ตัว

“สนุกนักใช้ไหม”

ที่ที่เคยว่างเปล่าบัดนี้ค่อยๆ ปรากฏร่างโปร่งแสงขึ้น เด็กชายผมจุกหน้าตาน่ารักนั่งโจงกระเบนส่งยิ้มแป้นมาให้

“จิวหลิวไม่ได้แก้งพี่เขาเสียหน่อย”

“นั่นละ เขาเรียกแก้ง รู้ว่าหญิงช่อกลัว ประเดี๋ยวเขาก็หัวใจวายหรือก ต่อไปอย่าทำอีกนะ”

“จะยาย จิวหลิวไม่ทำแล้ว จิวหลิวขอตัวไปดูพี่ๆ อาบน้ำหน่อย”

ตาดทองเอื้อมือมือไปหยิกร่างโปร่งแสงตรงตำแหน่งหู เอ็ดเสียงเข้ม

“น้อยๆ หน่อย เรานะเป็นผู้ชาย จะแอบเข้าห้องผู้หญิงได้ยังไง มันไม่งาม ไปนั่งเล่นริมน้ำกับยายดีกว่า ยายมีเรื่องจะคุยกับเราเยอะเลย”

ตาดทองลุกขึ้นจากพื้น ครู่หนึ่งแม่บ้านก็กลานเข้าเข้ามาเก็บสำหรับเมียงกลีบบัวออกไป หญิงชราเดินอย่างไม่เร่งรีบไปที่ทำน้ำแล้วทรุดตัวลงบนม้านั่ง มองพระอาทิตย์ที่คล้อยต่ำลงทุกที

ร่างโปร่งแสงนั่งเคียงข้างตาดทอง รอจนพระอาทิตย์ลับขอบฟ้า เนื่องจากเข้าหน้าหนาว ฟ้าจึงมีดเร็วกว่าทุกวัน หญิงชราหนึ่งมองแม่น้ำที่ไหลเชี่ยว ระดับน้ำเพิ่มขึ้นจนเกือบถึงขอบตลิ่ง จิวหลิวหนึ่งพับเพียบอยู่ข้างๆ สงบเสถียรมากกว่าทุกวัน

“ยายสังหรณ์ใจแปลกๆ จิวหลิวรู้สึกเหมือนยายไหม”

“แปลกตรงไหนจะยาย”

“บอกไม่ถูก มันหน่วงๆ ในอก เหมือนว่าจะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น”

สองวันก่อนตาดทองฝันตอนใกล้รุ่งว่ามีเมฆดำเข้าปกคลุมวังทัศนัย

เพราะแบบนี้เองตาดทองถึงได้ออกไปทำบุญที่วัดตั้งแต่เช้า แม่ตลอดลัปดาห์
ที่ผ่านมามาตาดทองจะใส่บาตรกับพระที่พายเรือผ่านมาทุกวัน แต่ความรู้สึก
ห่วงๆ ก็ยังไม่คลายไปจากใจ

“ยายกังวลหรือจ๊ะ”

สิ่งที่ตาดทองห่วงที่สุดคือคุณหญิงทั้งสาม โดยเฉพาะคุณหญิง
ช่ออินทนิลที่ปีนี้อายุครบยี่สิบห้าปีพอดี เดือนก่อนตาดทองนั่งสมาธิและ
ตรวจดวงดวงของคุณหญิงคนโต พบว่าปีนี้คือปีที่จะมีเคราะห์ใหญ่

“ยายห่วงหญิงนิล”

“ปีนี้ให้จิวหลิวไปคอยดูแลคุณหญิงนิลดีไหมจ๊ะ”

“แน่ใจนะว่าจะไม่ทำให้เสียเรื่อง”

จิวหลิวคือกุมารทองที่บิดาของตาดทองเลี้ยงไว้เมื่อนานมาแล้ว น้อย
คนนักที่จะรู้ว่าครอบครัวของตาดทองมีวิชาอาคม ในอดีตบิดาของตาดทอง
เป็นผู้ศึกษาไสยขาว ท่านเปิดตำหนักหมอดูและเป็นช่างทอ ก่อนท่านเสียชีวิต
ได้สอนวิชาให้ตาดทอง แต่ตาดทองไม่ได้ชอบด้านนี้ เพราะคิดว่ามันคือ
อวิชาที่จะทำให้คนอื่นลุ่มหลง ดังนั้นเมื่อตำหนักปิด ตาดทองจึงทำแค่รับ
เลี้ยงจิวหลิวเอาไว้ ส่วนตัวเองก็ศึกษาพระธรรมและนั่งสมาธิเพื่อแผ่เมตตาให้
เจ้ากรรมนายเวรที่มีมาในอดีต ในวันที่พระตาดทองจะไม่รับประทานเนื้อสัตว์
เพื่อเป็นการอุทิศบุญกุศลให้แก่สัมภเวสีต่างๆ

“แหม ยายก็ เชื่อมือจิวหลิวเถอะ”

“จะเชื่อดีไหม เรามันชอบเล่นชนไปทั่ว เกิดไปทำคนเขาหัวใจวายตาย
ทำไง”

สิ่งที่จิวหลิวชอบที่สุดคือการปรากฏตัวให้คนเห็น โดยเฉพาะแม่ครัว
ที่ชื่อเดหลี รายนั้นกลัวผีเข้าขั้น รวมถึงแม่บ้านที่วังทัศนัยที่ชอบเล่นหวยเป็น
ประจำ จิวหลิวก็แอบไปเข้าฝันบอกหวยเพื่อแลกกับของเช่นไห้วเล็กๆ
น้อยๆ ที่ตนพอใจ

“จิวหลิวสัญญาจะยายว่าจะไม่หลอกให้คนตกใจ”

“แน่ะนะ”

“แน่ลิจ๊ะ จิวหลิวเอาหัวเป็นประกัน”

พูดจบจิวหลิวก็หมุนหัวตัวเองร้อยแปดสิบองศาจนใบหน้าหันไปด้านหลัง ตาดทองโคลงศีรษะ

“ไม่ได้เรื่องแน่แบบนี้”

“แหม ยายตาดก็ จิวหลิวล้อเล่น คราวนี้จิวหลิวสัญญาจริงๆ ให้จิวหลิวไปคอยดูแลคุณหญิงนิลเถอะนะจ๊ะ เพื่อมีผู้ชายพายเรือมาเกาะเกาะ จิวหลิวจะได้จัดการไล่มันไป”

“อย่าไล่ผิดคนนะจิวหลิว ปีนี้ดวงหญิงนิลจะเจอเนื้อคู่”

ตาดทองมักจะคอยดูดวงให้หลานสาวอยู่เสมอ ปีนี้แม้จะเป็นปีที่หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลมีเคราะห์ แต่ก็จะได้พบคู่แท้ด้วยเช่นกัน ตามชะตาจะต้องลงเอยด้วยการแต่งงานมีครอบครัว

“เนื้อคู่คุณหญิงนิลหน้าตาเป็นยังไงจ๊ะ”

“เราเป็นเด็กเป็นเล็ก อย่ายุ่งเรื่องของผู้ใหญ่ดีกว่า”

“อ้าว ยายจำ ถ้าไม่ยุ่งแล้วจิวหลิวจะรู้ได้ยังไงละจ๊ะว่าผู้ชายคนนี้เป็นคู่แท้ของคุณหญิงนิล”

ตาดทองอมยิ้ม นึกถึงคำทำนายที่เห็นจากการตรวจดูโชคชะตาของหลานสาวคนโต

“ไม่ยากหรอก คู่แท้ของคุณหญิงนิลมีดวงนารีพิฆาต”

๑

สุนัขบาดเจ็บ

หญิงสาวสามคนนั่งขัดสมาธิอยู่ข้างตาดทอง หลังรับประทาน
อาหารเย็นเสร็จ ตาดทองก็ชวนหลานเข้ามาไหว้พระและนั่งสมาธิ การนั่ง
สมาธิทำให้ใจสงบ จิตนิ่งจดจ่ออยู่กับลมหายใจเข้าและออก รับรู้ความ
เป็นไปของร่างกาย การขยายของทรวงอกเมื่อสูดลมหายใจเข้า และการยุบ
ลงของทรวงอกเมื่อปล่อยลมหายใจออก

ทุกครั้งที่คุณหญิงทั้งสามนั่งสมาธิ ตาดทองมักจะพูดย้ำเสมอว่าสิ่ง
แรกที่ต้องทำคือตัดความคิดฟุ้งซ่านออกไป สมาธิจดจ่ออยู่ที่ลมหายใจ
หลับตาลงวางมือซ้อนกันบนนตัก หากจิตเป็นสมาธิ นอกจากไม่ฟุ้งซ่านแล้ว
ยังเป็นตัวยับยั้งกิเลสที่ผุดขึ้นมาอีกด้วย ผลของการฝึกทำสมาธิอย่าง
สม่ำเสมอทุกวันทำให้เกิดปัญญา มองเห็นสิ่งรอบตัวได้กระจ่างขึ้น

ช่วงแรกคุณหญิงทั้งสามมีท่าทางยุกยิก โดยเฉพาะหม่อมราชวงศ์
กิ่งโกเมน แต่หลังจากที่ตาดทองนำทั้งสามคนอาราธนาศีล ไหว้พระ ท่อง
บทสวด ความรุ่มร้อนก็บรรเทาลง ทั้งสามต่างตั้งจิตจดจ่อที่ลมหายใจ ทำให้
ใจสงบขึ้น ร่างกายที่เคยโง้งงอหงายก็พลันนิ่ง

คุณหญิงทั้งสามเกิดมาในครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวย หม่อมเจ้าอินรุทธิ ผู้เป็นบิดาเป็นนักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง ส่วนขนาด ลูกสาวของตาดทองก็เป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัย หญิงชราเฝ้า มองหลานทั้งสาม แม้ว่าจะเป็นพี่น้องกัน แต่ชะตาชีวิตของทั้งสามกลับต่าง กันอย่างสุดซึ้ง น้อยคนนักที่รู้ว่าตาดทองมีวิชาทำนายดวง ที่ผ่านมาท่านมักจะสอนคุณหญิงทั้งสามไม่ให้ยึดถือเรื่องนี้เป็นสรณะ หลักการดำเนินชีวิตคือ ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด ชีวิตคนเราเกิดจากกรรมหรือการกระทำ หากรอให้โชคช่วยหรือบุญพาวาสนาส่ง ก็มักจะทำให้เราอ้อมอแอ้ว ไม่ยอมทำงาน

เมื่อหม่อมราชวงศ์ทั้งสามลืมตาขึ้น หญิงชราที่ยิ้มรับ เอื้อมไปแตะมือ หลานสาว

“เป็นยังไง รู้สึกสดชื่นขึ้นไหม”

“ดีจังค่ะคุณยาย นานๆ ได้นั่งสมาธิแบบนี้”

“ถ้าดีก็นั่งบ่อยๆ นะหญิงซ้อ จะได้ช่น้อยลง” ตาดทองพูดติดตลก หม่อมราชวงศ์กิงโกเมนทำปากย่น กอดเอวคุณยายไว้

“คุณยายอะ ว่าซ้ออีกแล้ว ซ่อน้อยใจแล้วนะคะ ในบรรดาหลานๆ ซ้อ คงกระโดดกระเดกที่สุด”

“รู้ตัวด้วยหรือเรานะ ว่าเหมือนม้าติดกะโหลก”

“คุณยายคะ” หม่อมราชวงศ์กิงโกเมนพ้อเสียงสูง หญิงชราลูบผม หลานสาว

“ยายล้อเล่น หญิงซ้อก็น่ารักในแบบของตัวเอง จริงไหม”

หม่อมราชวงศ์คนกลางพยักหน้าหงิกๆ

“ช่วงนี้ยังงบบ้าง มีหนุ่มๆ ในบริษัทมาจับบ้างไหม”

“อ๊วย ไม่มีหรอกค่ะ เพื่อนในบริษัทซ้อมีแต่พวกตีสตาร์ท ให้กอดคอกัน กิ่งเหล้าพอทำได้”

ตาดทองส่งสายตาเอ็ด

“อ๊วย...ซ้อหมายความว่า พวกนั้นเขาชอบเฮฮาสังสรรค์ แต่ซ้อทำตาม

ที่คุณยายบอกเป๊ะเลยนะคะ ซอไม่เที่ยว ไม่ตี๋ม เป็นเด็กดีสุดๆ เลิกงานรีบกลับบ้านตรงเวลา”

“ดีแล้วจะ สถานะที่กลางคืนถือเป็นข้อโจคร โอกาสที่จะพบปะคนไม่ดีก็มีมาก มันเป็นหนทางนำตัวเองไปสู่อันตราย”

ตาตทองย่ำกับหลานเสมอว่าให้รักษาศีลห้าเป็นอย่างน้อย คุณหญิงทั้งสามจึงไม่ตี๋มเหล่าและไม่เที่ยวกลางคืน สำหรับหม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนอาจต้องไปพบปะลูกค้ำข้างตามร้านอาหาร แต่หล่อนก็อาศัยไหวพริบลบหลีกไปได้เรื่อยๆ

“ตรงอกก็ไม่ตี๋มนะคะ ตรงอกเป็นเด็กดีสมกับเป็นหลานสุดที่รักของคุณยาย”

ตาตทองลูบผมหลานสาวคนเล็ก หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลกระเถิบมาใกล้ ชบไหลผู้เป็นยาย

“เราสามคนเชื่อฟังที่คุณยายสอน”

“ต้องเชื่อฟังพ่อกับแม่ด้วยนะ ยายไม่ได้เจอแม่ของหลานนานแล้ว”

“แม้ว่าจะแหวะมาเยี่ยมคุณยายอาทิตย์หนึ่ง แต่ตอนนั้นก็กำลังออกข้อสอบให้นักศึกษาอยู่ แม่ยังบ่นว่าอยากมานอนค้างที่นี้บ้าง”

“จะดีหรือ ออกเรือนไปแล้ว ถ้ามาค้างที่นี้แล้วใครจะดูแลพ่อของหลานๆ ละ”

ตอนที่ชมขนาดออกเรือนไปกับหม่อมเจ้าอนิรุทธิ์ ตาตทองเป็นห่วงมาก เนื่องจากฐานะต่างกัน แต่ชมขนาดเป็นคนประพฤติดี อีกทั้งยังเป็นคนหัวอ่อนอยู่ในโอวาทสามี ทำให้หม่อมเจ้าอนิรุทธิ์รักมาก ตาตทองจึงหมดห่วง ส่วนลูกสาวคนเล็กนั้นแต่งงานกับสถาปนิกชาวต่างชาติและย้ายถิ่นฐานไปอยู่อเมริกาหลายปีแล้ว

“ก็ให้พวกเราไปนอนเป็นเพื่อนลิคะ” หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลเสริม

“ไม่เอาดีกว่า เติงในห้องนอนท่านพ่อดูน่ากลัว ซอคงนอนไม่หลับแน่ๆ”

ตาดทองตีหลังมือหลานสาวคนกลางเบาๆ

“เราก็อีกกลัวเสียเหลือเกินนะหญิงซ้อ ยายเคยบอกแล้วไม่ใช่หรือว่า วิญญาณก็คือกลุ่มพลังงานอย่างหนึ่ง ถ้าเราไม่เบียดเบียนเขา เขาก็ไม่เบียดเบียนเราหรอก”

“แต่เกิดเขาอยากให้เราช่วยทำอะไรแล้วพยายามสื่อสารกับเราละคะ อูย...ไม่เอาดีกว่า ซ้อกลัว”

“คุณยายพูดถูกนะหญิงซ้อ เราต้องทำใจให้เข้มแข็ง ตัวก็โตแต่กลัวผีซะงั้น”

“ตัวโตกับกลัวผีมันคนละเรื่องนะพี่หญิงนิล ผีไม่ใช่เพื่อนเล่นเสียหน่อย” หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนเถียงเสียงอ่อย มองไปรอบๆ

ตาดทองอมยิ้ม “จิวหลิวไม่ได้เข้ามาด้วยหรือ ยายสั่งเอาไว้แล้ว”

“เฮ้อ...ค่อยยังชั่ว ซ้อค่อยหายใจคล่องหน่อย”

“คุณยายขา ทำไมวันนี้จู่ๆ คุณยายถึงได้ชวนพวกเราสามคนมานั่งสมาธิละคะ” หม่อมราชวงศ์ซ้ออินทนิลถาม แม้ปกติตาดทองจะชอบสอนหลานปฏิบัติธรรม แต่วันนี้สีหน้าที่ดูเคร่งเครียดกว่าเดิมทำให้หล่อนไม่เข้าใจ

“ยายรู้สึกสังหรณ์ใจ”

“เกี่ยวกับพวกเราสามคนหรือคะ” หม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์ถาม

ตาดทองพยักหน้า “โดยเฉพาะหญิงนิล”

หม่อมราชวงศ์ซ้ออินทนิลกอดเอวตาดทองไว้ ยืนหน้าไปหอมแก้ม

“คุณยายอย่าห่วงเลยคะ นิลไม่มีอันตรายอะไรแน่ๆ วันๆ อยู่แต่กับเด็กที่ไม่มีพิษมีภัย”

“แล้วผู้ปกครองของเด็กล่ะหญิงนิล มีมาวแวนบ้างไหม”

หม่อมราชวงศ์ซ้ออินทนิลมีใบหน้านั่งดงามราวกับนางในวรรณคดี ที่ผ่านมามีชายหนุ่มแฉะเวียนมาจีบหลายคน แต่หล่อนถือว่าตนเองเป็นครูไม่ข้องแฉะกับผู้ปกครองของเด็กๆ นอกเวลางาน โดยเฉพาะรายไหนที่เป็นพ่อม่าย ทำท่ามาเกาะเกาะ คุณหญิงจะแสดงท่าทีให้ชัดว่าไม่ต้องการสาน

สัมพันธด้วย

“มีสิคะ แต่พี่หญิงนิลซึ่งไล่เปิดไปหมด ตรองมันใจ”

“น้อยๆ หน่อยหญิงตรอง พี่ไม่ได้ไล่เสียหน่อย แคบอกให้เขารู้ว่าขอบเขตของความเหมาะสมคืออะไร” หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลพูด หล่อนเป็นคนเคร่งครัดในกฎระเบียบมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว หากมีผู้ชายคนไหนแสดงท่าทีเกินขอบเขตความเป็นผู้ปกครองกับครูก็จะรีบแสดงท่าทีให้รู้ทันที

“ไม่ไล่แต่ถือไม้เรียวชู่ แล้วหนุ่มที่ไหนจะกล้า มิน่าปานนี้ถึงยังไม่ยอมมีแฟน” หม่อมราชวงศ์ก็ลปทฤกษ์พูดติดตลก

คุณหญิงคนพี่หน้างำ “หญิงตรองเขี้ยวใหญ่แล้ว”

“ตามจริงๆ เอะพี่หญิงนิล ไม่มีคนที่ดูเข้าที่บ้างเลยหรือ” คุณหญิงคนกลางถาม

“ไม่มี” หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลย้าคำ คงเพราะหล่อนทำแต่งงาน อีกทั้งผู้ปกครองของเด็กส่วนใหญ่ก็มักเป็นคู่ ส่วนคนที่เ็นพอม่ายก็ดูท่าทางเจ้าชู้ รักครั้งแรกทำให้หม่อมราชวงศ์สาวเข็ดขยาด หล่อนจึงไม่เคยเปิดใจให้ผู้ชายคนไหนอีก

“พี่หญิงนิลอย่ามัวแต่ปิดตัวเองนะ เรื่องมันก็นานมากแล้ว” หม่อมราชวงศ์กิ้งโกเมนโพล่งขึ้น

เมื่อก่อนหม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลเคยคบหากับรุ่นพี่คนหนึ่ง แต่เพราะอีกฝ่ายแอบไปคบซ้อนกับเพื่อนในกลุ่มหล่อน ทำให้หล่อนอกหักและครองตัวเป็นโสดนับจากนั้น

“พี่หญิงช่อก็ พูดแบบนี้ได้ยังไง เดี่ยวพี่หญิงนิลเครียดกันพอดี”

“ก็มันจริงนี่นา พี่ไม่อยากให้พี่หญิงนิลกลัวที่จะมีแฟนเพราะผู้ชายเห็นแก่ตัวพรรคนั้น”

ตอนที่หญิงสาวจับได้ว่าอีกฝ่ายคบซ้อน ธงวัชปฏิบัติเสียดสีเสียงแข็ง แถมยังโวยวายหาว่าหม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลไม่เชื่อใจ จนกระทั่งวันที่เขาร้อน

การ์ดแต่งงานต่างๆ ที่ฝ่ายหญิงยังเรียนไม่จบ คุณหญิงคนโตถึงได้รู้ว่าที่ผ่าน
มาหล่อนโดนชายหนุ่มหลอกมาตลอด

“อีกเดี๋ยวก็มีคนเข้ามา”

หม่อมราชวงศ์ก็กลับพฤษ์ยื่นหน้ามาเพราะอยากรู้ จาเป็นประกาย

“คุณยายหมายถึงพี่หญิงนิลจะเจอเนื้อคู่หรือคะ เนื้อคู่เป็นใครคะ
หล่อใหม่ จะมาเมื่อไหร่” คุณหญิงคนเล็กตาวาว ถามรัวๆ

“ดาร์ก ทอล แอนด์แฮนด์ซั่มใหม่คะคุณยาย”

“ยายไม่รู้หรอก ยายรู้แต่ว่าเขาเป็นคนที่ดวงแรงมาก อีกทั้งยังจะ
ประสบเคราะห์กรรมเพราะผู้หญิง”

หม่อมราชวงศ์กึ่งโกเมนส่ายหน้า เขย่าแขนพี่สาว

“อูย...เริ่มตันก็ดูไม่ดีแล้วพี่หญิงนิล ซ้อว่าเราสองคนมาอยู่ชมรม
คานทองด้วยกันเถอะ”

“ตายแล้ว...หญิงซ้อ ไปพูดกับพี่เขาแบบนั้นมันไม่งาม” ตาดทอง
ปราม

“ก็มันจริงนี่คะ ผู้ชายดวงแรง มีเคราะห์เพราะผู้หญิง อย่างนี้พี่หญิง
นิลก็ต้องรับมือกับสาวๆ เป็นโหลๆ หรอกหรือ มีหวังยุ่งแน่” หม่อมราชวงศ์
คนรองโพล่งขึ้น

“ถึงแม้เขาจะดวงแรง แต่เขาจะรักหญิงนิลคนเดียว”

“มีตัวหรือคะ ผู้ชายรักเดียวใจเดียว สมัยนี้นิลเห็นมีแต่คบเพื่อ
เลิกกันทั้งนั้น กลางวันก็คบกันนี้ กลางคืนก็ก๊ออีกคน ส่วนคนนั้นก็แค่คน
คุยๆ วุ่นวายไปหมด”

“ที่ยายจะบอกก็คือ ปีนีดวงของหญิงนิลอาจจะมีเคราะห์ แต่ไม่ว่าจะ
เกิดอะไรขึ้น ขอให้หญิงนิลตั้งมั่นอยู่ในธรรม หมั่นรักษาศีล แล้วร้ายจะ
กลายเป็นดี”

“นิลยังไม่อยากคบใครหรือคะคุณยาย โบราณว่ารักคู่กับทุกข์”

“แต่สุดท้ายแล้วหลานๆ ทุกคนก็ต้องออกเรือนนะจ๊ะ ยายดูไม่ผิด

หรือก”

“ข้อคนหนึ่งล่ะค่ะที่ขอยุ่เป็นโสดดีกว่า สบายใจกว่ากันเยอะ” หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนขมุ่ขึ้นเหนือหัว ตาดทองหยิกตักเบาๆ เพื่อปราม

“ตรงองก็ด้วยค่ะ แต่ตรงองโซคดีหน่อย พอเขารู้ว่าตรงองไม่เหมือนคนอื่นก็เปิดแ่บ่กันหมดแล้ว”

“คนเราฝันชะตาลิขิตไม่ได้หรือกจะ ลงว่าเป็นเนื้อคู่ ต่อให้พยายามหนีสักแค่ไหน เขาก็จะเข้ามาในชีวิตเราอยู่ดี”

“โล่ไปก็ไม่ได้หรือคะ” หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนถาม

“ไม่ได้หรือกจะ ถึงแม้เราจะปิดตัวเอง ถึงเวลาความรักก็จะมาเคาะประตูหน้าบ้านเราอยู่ดี”

คำพูดของตาดทองเมื่อคืนทำเอาสามสาวนอนแทบไม่หลับ โดยเฉพาะ หม่อมราชวงศ์ช่ออินทิลที่มีสีหน้าเคร่งเครียดกว่าทุกคน หล่อนไม่ได้อยากมีแฟน ยิ่งคิดถึงความยุ่งยากที่จะตามมาก็อดหวนใจไม่ได้ ทุกครั้งที่มีผู้ชายมาใกล้ซิด หม่อมราชวงศ์สาวมักจะทำง่าแพงขึ้นมากัน ลึกๆ แล้วหล่อนยังเช็ดกับรักครั้งแรกเหมือนกับว่าเรื่องนั้นเพิ่งเกิดขึ้นไม่นานมานี้เอง

ธงวัชเป็นรุ่นพี่ที่หล่อนไว้ใจ แต่สุดท้ายเขาก็ทรยศด้วยการทำนิษฐกานต์ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของหล่อนห้อง จึงต้องรับผิดชอบด้วยการแต่งงาน การที่ฝ่ายชายแอบคบซ้อนทำให้หญิงสาวผิดหวังที่สุด หล่อนไม่เคยคบใครอีกเลยนับจากนั้น

“พี่หญิงนิลโอเคไหม”

หม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์ถามเมื่อเห็นพี่สาวคนโตนั่งไม่พูดไม่จา ตั้งแต่ออกจากบ้าน หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนรับหน้าที่เป็นสารธีษบรรณาทุกคนกลับวังทัศนัย ในรถเต็มไปด้วยความเงียบต่างจากขามาอย่างเห็นได้ชัด ทุกคนกำลังกังวลเรื่องเคราะห์ที่ตาดทองพูดถึง

“บอกไม่ถูก หญิงตรงอง พืดกังวลไม่ได้ ปกติคุณยายดูดวงแม่นมาก

ทุกคนก็รู้”

ตอนที่คุณหญิงทั้งสามยังเด็ก ตาดทองเคยเตือนเกี่ยวกับอุบัติเหตุของหม่อมราชวงศ์ก็ลปพฤกษ์ ตอนแรกไม่มีใครเชื่อ เพราะปกติคุณหญิงคนสุดท้ายมักจะเล่นอยู่แต่ในห้องนั่งเล่น แต่ในวันเกิดเหตุจู่ๆ ก็เดินออกมาที่บึงน้ำข้างวังจนเกิดเรื่องขึ้น

“คุณยายก็แค่เตือน อาจจะไม่อยากให้พวกเราใช้ชีวิตอย่างมีสติขึ้น”

“แล้วเรื่องนี่อยู่ละคะ พี่ๆ ว่าจริงไหม”

“เรื่องคุณพี่ไม่สนใจหรอกหญิงตรอง พี่ตั้งใจไว้แล้วว่าจะไม่แต่งงาน พี่สนุกกับการดูแลเด็กๆ”

รุ่นพี่ครูในโรงเรียนพอมิแพนก็มักจะแต่งงาน รุ่นพี่ที่หม่อมราชวงศ์ซ้ออินทนิลสนิทด้วยก็เพิ่งคลอดลูกคนที่สองไปเมื่อสามเดือนก่อน แถมยังเปรยๆ ว่าจะลาออกไปดูแลลูก งานในโรงเรียนเป็นงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบเยอะ นอกจากดูแลเด็กนักเรียนแล้วยังต้องวางแผนการสอนในแต่ละวันอีกด้วย ทุกครั้งที่มีคนลาออก ทางโรงเรียนจะต้องรับครูเพิ่ม กว่าทุกอย่างจะเข้าที่ก็กินเวลานานพอดู หล่อนเพิ่งมีโอกาสได้เป็นครูประจำชั้นในปีนี้ จึงตั้งใจจะทำให้ดีที่สุด

“แต่ถ้าคุณยายบอกว่าพี่หญิงนิลจะเจอเนื้อคู่ แสดงว่าต้องมีจริงๆ”

“พี่ไม่ได้อยากเจอเสียหน่อย คิดดูสิ ผู้ชายที่มีดวงนารีพิฆาต แล้วอย่างนี้จะรู้ได้ยังไงว่าเขาจะไม่ทำให้เราเดือดร้อนไปด้วย พี่อยู่กับน้องๆ อยู่กับท่านพ่อและแม่แค่นี้ก็มีความสุขแล้ว จะไปหาหวังมาผูกคอทำไม”

“แต่ที่ซ้อเป็นห่วงคือที่คุณยายบอกว่าพี่หญิงนิลจะมีเคราะห์ พวกเราน่าจะไปทำบุญที่วัดกันบ้าง”

“ตรองก็ว่าดีนะคะพี่หญิงนิล ทำบุญเยอะๆ จิตใจจะได้สบายขึ้น”

“นั่นอาทิศย์หน้าดีไหม หญิงตรองติดอะไรหรือเปล่า” หม่อมราชวงศ์ซ้ออินทนิลถามน้องสาว รถกำลังเลี้ยวเข้าถนนที่เป็นเส้นทางสู่วังทัศนัย

“ตรองว่างค่ะ ช่วงนี้มีพาลูกทัวร์ไปชมวัดแต่ก็อยู่ในกรุงเทพฯ อีกสอง

อาทิตย์ถึงจะต้องไปอยุธยา”

“ทำไม่ชอบไปชมวัดกันจัง” หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนถาม

“พี่หญิงขอไม่รู้อะไร เวลาคนต่างชาติมาเมืองไทยมักจะชอบไปวัด เพราะสถาปัตยกรรมของวัดในเมืองไทยสวยงามมาก แถมยังได้เรียนรู้ประวัติศาสตร์ของชาติด้วย”

“หญิงตรองนี่เก่งนะ เล่าประวัติศาสตร์ได้เป็นฉากๆ ถ้าเป็นพี่ละก็ ท่องเท่าไรก็ไม่เข้าหัว คงพูดติดๆ ขัดๆ แน่”

“พี่หญิงขอก็เก่งคนละแบบนี่คะ ตรองเห็นเวลาเพื่อออกแบบบ้านแล้ว ที่ง่เลย”

สองพี่น้องผลัดกันชม หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลลอบมองน้องสาว รดแล่นมาเกือบถึงประตูวังทัศนัยซึ่งตั้งอยู่ในเขตพระนคร พื้นที่ของวังด้านหนึ่งติดริมน้ำเจ้าพระยา วังแห่งนี้เป็นสมบัติตกทอดของตระกูลทัศนัยจากรุ่นสู่รุ่น ภายในร่มรื่นด้วยต้นไม้ใหญ่สูงตระหง่าน อาคารหลังงามที่เป็นสถาปัตยกรรมแบบโปรตุเกสคือเอกลักษณ์สำคัญของวัง

หว่าตอนที่หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนขับรถเกือบถึงหน้าประตูนั้นเอง จู่ๆ ก็มีบางอย่างพุ่งตัดหน้ารถ หญิงสาวเหยียบเบรกกะทันหัน รถหยุดทันที ทำให้หญิงสาวทุกคนหน้าคะมำ หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนมือไม้สั่น หน้าซีดเผือด ละล่ำละลัก

“พะ...พี่หญิงนิลคะ ช่อชนอะไรเข้าหรือเปล่า”

“เดี๋ยวพี่ลงไปดูให้ หญิงขอใจเย็นๆ ก่อน อาจแค่มีอะไรวิ่งผ่านไปก็ได้”

หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลมีสติกว่าเพื่อนจึงเปิดประตูและก้าวลงจากรถ เมื่อก้มลงดูก็พบว่า มีสุนัขตัวหนึ่งนอนหายใจรวยรินอยู่บนพื้น หล่อนย่อตัวลงดูสุนัขตัวนั้น

“เฮ้ะ มีหมาตัวหนึ่งนอนอยู่ตรงนี้”

“ชะ...ช่อชนมันหรือคะพี่หญิงนิล ตายแล้ว มันเป็นอะไรมาใหม่”

หญิงสาวล่ำลือล่ำก

“ใจเย็นๆ หญิงช่อ คงไม่ใช่หรอก เจ้าตัวนี่เหมือนจะบาดเจ็บอยู่แล้ว มันแค่จะผ่านหน้าประตู”

เจ้าสุนัขนอนอยู่ข้างประตูวัง ร่างกายเต็มไปด้วยรอยเขียวจำนวนมาก เหมือนโดนรุมกัด มันลื้มตามองคุณหญิงทั้งสามด้วยสายตาค้ออวอน

“มันเป็นยังไงบ้างคะพี่หญิงนิล” หม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์ตามลงมาดู หล่อนย่อตัวลงมองสุนัขที่นอนหลับตานิ่ง หม่อมราชวงศ์กิงโกเมนลงมาดูด้วย

“ทำไมตัวมันมีแผลเยอะจัง นี่ช่อไม่ได้ชนมันจริงๆ ใช่มั้ย”

“พี่ว่ามันคงโดนหมาจรจัดในซอยรุมกัดเอา ถึงหนีมาหลบตรงนี้”

“เจ้าหมาตัวนี้มีเจ้าของไหมคะพี่หญิงนิล”

“พี่ก็ไม่แน่ใจ แต่ตอนนี่เราต้องพามันไปส่งสัตว์แพทย์ก่อนนะ ไม่อย่างนั้นมันไม่รอดแน่”

หม่อมราชวงศ์กิงโกเมนตาแดงก่ำ น้ำตาริน หล่อนยื่นกุญแจให้คุณหญิงคนพี่

“ให้ช่ออุ้มมันเองดีกว่าค่ะ พี่หญิงนิลช่วยขับรถแทนได้ไหมคะ”

“ได้จ้ะ ฉันเราพาไปที่คลินิกสัตว์หน้าปากซอยก็แล้วกัน หวังว่าเขาจะช่วยมันได้”

หม่อมราชวงศ์กิงโกเมนเดินไปเปิดกระบุงหลังรถและหยิบผ้าเช็ดตัวที่ใช้แล้วออกมา หล่อนย่อตัวลงเพื่ออุ้มเจ้าหมาน้อย มันขู่คำรามในลำคอ

“เจ้าหมาน้อย อย่าขู่สิ ฉันไม่ได้จะทำร้ายแกนะ แต่จะพาไปหาหมอต่างหาก แกต้องเป็นเด็กดีนะรู้ไหม จะได้หาย”

สุนัขหมอบลงกับพื้นครางหงิงๆ หม่อมราชวงศ์กิงโกเมนจึงซ้อนตัวมันขึ้นเดินไปที่เบาะหลัง โดยมีหม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์อาสาเปิดประตูรถให้ หล่อนพุดอีกครึ่ง

“อย่าเพิ่งเป็นอะไรนะเจ้าหมาน้อย แกต้องรอด”

อาการของสุนัขค่อนข้างหนัก ตามร่างกายมีบาดแผลไม่ต่ำกว่ายี่สิบแผล หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนตาแดงตลอดเวลา นับตั้งแต่อุ้มเจ้าหมาน้อยขึ้นรถมันก็ซบหน้ากับบอกและไม่แสดงอาการชู้ก็เลย อาการหายใจรวยรินทำให้หล่อนแผลอหลังน้ำตาด้วยความสงสาร เมื่อไปถึงคลินิก สุนัขส่งเสียงขู่สัตว์แพทย์ แต่พอได้ยินเสียงปลอบก็ยอมหมอบราบให้ตรวจแต่โดยดี ระหว่างที่สัตว์แพทย์อธิบายอาการ หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนก็ยืนฟังอย่างตั้งใจ หล่อนเอื้อมมือไปลูบหัวสุนัขเป็นระยะเพื่อไม่ให้มันตื่นกลัว หญิงสาวหน้าซีดเขียวเมื่อได้ยินว่ามันจะต้องถูกวางยาสลบและผ่าไว้ที่คลินิกเพื่อทำแผล

“อย่าคิดมากนะหญิงซ้อ เจ้าหมาน้อยอยู่ในมือหมอแล้ว มันไม่เป็นอะไรมากหรอก” หม่อมราชวงศ์ซ้ออินทนิลปลอบ ตะบ่ำน้องสาวเบาๆ

“ใช่ซ้อพี่หญิงซ้อ มันก็ไม่ได้โดนพี่หญิงซ้อชน มันแค่โดนทำร้าย แล้วเราสามคนก็ไปช่วยมัน”

“มันจะรอดแน่หรือหญิงตรอง แผลตามตัวเยอะมาก”

เนื้อตัวของสุนัขเต็มไปด้วยบาดแผลที่มีเลือดเกรอะกรัง บางแผลลึกมากจนเห็นเส้นเลือด แค่เห็นบาดแผลจนกรรจ์คุณหญิงคนกลางก็น้ำตาขี้น

“รอดสิคะ ดูตามันสิ ตรองว่ามันเป็นนักสู้อยู่นะ” หม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์พูดติดตลก

“ตรองเพิ่งเจอมันเอง จะไปรู้ได้ยังไง”

“ตรองมีเซนส์นะคะ พี่หญิงซ้ออย่าลืมนสิ ไม่เอาน่า อयर้องให้พี่มู๊งไปเสียชื่อสถาปนิกสาวสุดห้าวหมด”

พอพูดประโยคนี้หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนก็ย้งน้ำตาคลอกว่าเดิม ตอนที่ถูกช่วยสัตว์แพทย์พยายามจะจับขามันเพื่อให้หมอแทงเข็มน้ำเกลือ มันดิ้นโวยวายไม่หยุด จ้องหม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนไม่วางตา

“พี่เห็นด้วยกับหญิงตรองนะ พี่ว่าตอนนี้พวกเรากลับบ้านก่อนดีกว่า ป่านนี้ท่านพ่อกับแม่คงเป็นห่วงมากแล้ว”

หม่อมเจ้าอนิรุทธิ์เทร. มาตั้งแต่ชั่วโงมก่อน พอรู้ว่าคุณหญิงทั้งสาม
พาสุนัขมาคลินิกก็เป็นห่วงมาก ขนาดก็เช่นเดียวกัน

“แต่ซ้ออยากอยู่ที่นี้ก่อน รอฟังข่าวจากคุณหมอ”

“คุณหมอก็บอกแล้วไม่ใช่หรือว่าเจ้าตัวเล็กมันต้องดมยาสลบ ตอนนี
เขาต้องเอาใส่กรงไว้ก่อน ถึงเรารอที่นี้ก็เข้าไปในห้องผ่าตัดไม่ได้อยู่ดี” หม่อม-
ราชวงศ์คนพี่ปลอบ

“จริงด้วยค่ะพี่หญิงซ้อ เรากลับบ้านกันเถอะ ครอบหิวแล้ว”

“เรานี่มันเห็นแก่กินจริงๆ เลยนะ” หม่อมราชวงศ์กิงโกเมนเอ็ด

“แหม พี่หญิงซ้อก็ ครอบเป็นเด็กกำลังโตนี่คะ ก็ต้องกินเยอะเป็น
ธรรมดา”

“กินเยอะแล้วทำไมไม่อ้วน เอาไปเก็บไว้ที่ไหนหมด” คนพี่กระเซ้าทั้ง
น้ำตา หม่อมราชวงศ์ก็ปลุกฤทธิ์เอื้อมมือมากุมมือพี่สาว

“เรากลับวังกันเถอะนะคะ พรงนี้เข้าค้อยมาเยี่ยมเจ้าตัวเล็กอีกที”

“ครอบว่ามันมีเจ้าของหรือเปล่า”

สุนัขตัวที่บาดเจ็บทำทางเลี้ยวฉลาด ตอนที่หม่อมราชวงศ์กิงโกเมน
เข้าไปอุ้ม มันขู่อยู่พักหนึ่ง แต่หลังจากหลอนพุดกับมัน เจ้าสุนัขก็ยอม
หมอบนิ่งๆ และนอนบนตักไม่ขยับเขยื้อน จนมาถึงคลินิกมันถึงได้ไวยวาย
อีกครั้ง

“มันเป็นพันธุ์คอร์ก็ไซ้ใหม่คะ ครอบว่าน่าจะมีเจ้าของนะคะ”

สุนัขพันธุ์นี้มีถิ่นกำเนิดจากต่างประเทศแถมราคาค่อนข้างสูง คนที่
เลี้ยงล้วนแต่เป็นคนมีฐานะ

“พี่ว่าเราติดประกาศไว้หน้าประตูดีไหมหญิงซ้อ เพื่อเจ้าของเขากำลัง
ตามหา จะได้รู้ว่าหมาเขามาอยู่ที่คลินิกนี้”

“แล้วถ้าไม่มีใครมาตามมันล่ะคะ”

“เราก็กเลี้ยงไว้ก่อนจนกว่ามันจะหายดี ที่เหลือค่อยตัดสินใจอีกที ดี
ไหม”

หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนตาเป็นประกายด้วยความภูมิใจ หล่อนย่อตัวลงข้างกรงสุนัข ยืนนี้ผ่านกรงเข้าไปเตะปลายจุกขึ้นๆ สุนัขกระดิกหางครางหึ่งๆ

“ฉันกลับบ้านก่อนนะ เดี่ยวพรุ่งนี้จะมาเยี่ยมใหม่ ไม่ต้องกลัวนะ”

สุนัขตัวน้อยพยายามลุกขึ้นมา แต่แผลที่เต็มตัวทำให้มันทรุดลงไปอีก มันจ้องมองหม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนตาแดงพร้อมครางหึ่งๆ มากกว่าเดิมเหมือนไม่อยากให้หล่อนไป

“รู้จ้กอันเสียด้วย เจ้าตัวนี่ฉลาดนัก” หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลพูด

“น่ารักมากเลยนะคะพี่หญิงนิล”

“จ๊ะ น่ารัก”

“ฉันไปก่อนนะเจ้าหมาน้อย แก่ต้องหายดีรู้ใหม่ ห้ามเป็นอะไรไปล่ะ พรุ่งนี้ฉันจะมาเยี่ยมใหม่”

หญิงสาวยืนหันไปทำท่าจู้บไถ่กรงสุนัข มันกระเถิบเข้ามาชิดแลบลิ้นเลียกรงพร้อมกระดิกหาง หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนตัดใจเดินออกจากห้อง ภาพสุดท้ายที่เห็นก่อนประตูจะปิดคือสายตาของสุนัขตัวเดิมที่มองมาอย่างอาลัยอาวรณ์

“พวกมันเข้ามากันแล้วครับนายหัว เอาไงต่อดี” คนสนิทคูใจกระซิบร่างสูงย่อตัวนั่ง จ้องมองไปเบื้องหน้าอย่างใจเย็น เป้าหมายของเขาคือพวกลักลอบกริดยาง สองเดือนที่ผ่านมามีคนร้ายลักลอบเข้ามากริดและขโมยน้ำยางไปขาย พวกมันแอบเข้ามาหลายครั้งแล้ว แต่ครั้งที่ซัรณโกธรที่สุดคือตอนที่พวกมันทำร้ายคนงานของเขาจนได้รับบาดเจ็บสาหัสจนต้องเข้ารับการผ่าตัดและรักษาตัวในห้องไอซียู

ซัรณให้พัชรส่งคนไปสืบว่าอีกฝ่ายเป็นพวกไหนกันแน่ หลังจากได้เบาะแสว่าพวกมันมักจะลงมือช่วงเวลาใด จึงพาคนมาดักซุ่มรอ

“ใจเย็นก่อน รอให้พวกมันชะล่าใจ”

“แต่คราวที่แล้วเราพลาด”

ครั้งก่อนซัรณกับมือขวาแอบมาดักซุ่มรอ แต่คนร้ายไหวตัวทัน ขับรถหนีไปก่อนโดยไม่ทันได้ลงมือ เขาจึงวางแผนใหม่ให้รัดกุมมากขึ้น คราวนี้ นายหัวหนุ่มตั้งใจสาวไปถึงตัวการใหญ่ เกือบสองเดือนมาแล้วที่สวนยางในละแวกนี้โดนพวกหัวขโมยขโมยน้ำยาง แอบกรีดยาง พื้นที่หลายแห่งถูกบุกรุกรวมถึงลอบวางเพลิง ซัรณมั่นใจว่าไม่ใช้ฝีมือลูกกระจ๊อก แต่ต้องมีคนหนุนหลัง ซึ่งคนคนนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากคู่ปรับของไร่ฟ้าคำราม

“ไม่ต้องห่วง คนของเรากระจายกำลังไปดักรอที่ทางออกอีกฝั่งหนึ่ง ถึงยังไงมันก็หนีไปไหนไม่รอดหรอก” ร่างสูงพูดอย่างใจเย็น ตายังคงมองหัวขโมยทั้งสามคน

“มันกำลังเอาถังใส่น้ำยางขึ้นรถแล้วครับนายหัว”

“เข้าไปจับมันเลย”

ซัรณออกคำสั่งพร้อมโบกมือ ลูกน้องคู่มือใจทำคนกรูกันเข้าไป ไฟฉายแบบสปอตไลท์ฉายไปยังหัวขโมยที่กำลังช่วยกันลำเลียงถังน้ำยางขึ้นรถ ทำให้พวกมันสะดุ้งสุดตัว พอเห็นว่าเป็นใคร หัวหน้าที่ของพวกมันก็ร้องลั่น

“หนี!”

“จับมันไว้ อย่าให้มันหนีไปได้”

มือขวาของซัรณหันไปหาหัวขโมยคนหนึ่ง มันชักปืนออกมา แต่เขาไวมากและยิงข้อมืออีกฝ่ายอย่างแม่นยำ เกิดเสียงร้องด้วยความเจ็บ ร่างหนาทรุดฮวบลง ปืนหลุดมือ หัวขโมยอีกสองคนเห็นท่าไม่ดีจึงวางถังน้ำยางและแยกย้ายกันวิ่งหนี

ซัรณรอจังหวะอยู่แล้ว เขาผิวปากเรียกลูกน้องให้จัดการกับหัวขโมยคนหนึ่งที่กำลังวิ่งหนี ส่วนตัวเขาจะจัดการกับตัวหัวหน้าที่วิ่งไปขึ้นรถ เขาได้ยินเสียงสตาร์ทเครื่องและรถกระชากตัวออกไป ซัรณก้าวขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซด์ บิดคันเร่งตามรถกระชากไปติดๆ มันขับออกไปตามถนนลูกรังจุดมุ่งหมายคือหนีไปทางท้ายสวน แต่ด้วยความชำนาญเส้นทางทำให้ซัรณ

เลือกซื้อมอเตอร์ไซค์ขึ้นไปบนเนินสูง

หวัชโหมยมองผ่านกระจกข้าง พอไม่เห็นมอเตอร์ไซค์เล่นตามมาก็ชะล่าใจ มันรีบเลี้ยวตัดออกไปสู่ถนน แต่พอเงยหน้าขึ้นก็พบว่ามอเตอร์ไซค์พุ่งลงเนินมาหา ด้วยความตกใจจึงหักหลบจนรถพุ่งเสยเข้ากับต้นยางต้นหนึ่ง คนขับหักพวงมาลัยกลับมายังถนนสายเดิม ชรัณเร่งเครื่องไล่ตามหวัชโหมยไปติดๆ มันกำลังจะพุ่งพ้นประตูไร่ เขาจึงซักปืนที่เห็นอยู่ข้างเอนขึ้นมา คนร้ายเบี่ยงรถเพื่อกระแทกมอเตอร์ไซค์ แต่ชรัณใช้ความคล่องตัวเร่งความเร็วทะยานไปข้างหน้าจนทิ้งระยะห่าง ก่อนที่เขาจะเลี้ยวรถเก้ลียบองศาถลันมาขวางรถกระบะเอาไว้ เขายกปืนขึ้นเล็ง เหมือนเป็นช่วงวัดใจว่าหวัชโหมยจะกล้าพุ่งชนหรือไม่ หรือเขาจะยิงมันได้ไวกว่า

กระสุนนัดแรกพุ่งเข้าเจาะกระจกหน้าต่างกระจาย หวัชโหมยตกใจหักพวงมาลัยอีกครั้ง รถเฉลปพุ่งไปชนต้นยางอย่างจังจนกระบะโปรงหน้ายุบไปทั้งแถบ ชรัณรีบลงจากมอเตอร์ไซค์วิ่งไปถึงรถ เขากะชากประตูรถเปิดและลากหวัชโหมยออกมา

“อย่าทำผม ะ...ผมกลัวแล้ว ผมยอมแล้ว”

“เลวมาก ขโมยยางแล้วยังกล้าทำร้ายคนของฉันอีก”

ร่างหนาคุกเข่าลงกับพื้นก้มกราบ ร้องขอความเห็นใจ

“นายหัว ไว้ชีวิตผมด้วย ผมสัญญาว่าจะไม่ทำอีก”

ชรัณกระชากคอเสื้อมันขึ้น แค้นเสียงดุดัน

“ไม่ต้องพละม แกกับพวกไปแก้ตัวในคุกโน่น คราวนี้ไม่รอดแน่ รีบสารภาพมาว่าใครสั่งแก”

“อะ...ผม...”

ชรัณจ่อปืนที่หน้าผาก “ว่าไง จะพูดหรือไม่พูด”

หวัชโหมยละล้าละลัก สันตึระะ “อะ...ผมพูดไม่ได้”

ชรัณกดปืนลงกลางหน้าผาก สีหน้าดูตัน

“ฉันจะให้โอกาสแก ไม่อย่างนั้นแกตาย”

หัวขโมยเหงื่อกาฬแตกพลั๊ก เอ๋ยเสียงแหบแห้ง

“พะ...ผมเป็นคนของนายหัวไตรงครับ ไว้ชีวิตผมด้วย”

พัชรวิงตามมาทันพอดี คนงานในสวนยางอีกหลายคนกรูกันเข้ามา
ล็อกแขนคนร้ายเอาไว้

“จับได้หมดทุกคนใหม่” ชรัณณาม

“เรียบบร้อยครับ มัดพวกมันไว้แล้ว รอนายหัวสั่งการ”

“คุมตัวไปส่งให้สารวัตรที่สถานี บอกเขาว่าช่วยสืบต่อดูด้วย ใ้คน
นี้ละที่คราวที่แล้วทำร้ายคนงานในไร่เรา อย่าให้มันรอดคุกไปได้” ตำรวจที่
เขาพูดถึงคือสารวัตรประธิ์ซึ่งเป็นนายตำรวจใจซื่อมือสะอาด

พัชรพยักหน้า เขาลากคนร้ายไปขึ้นรถกระบะของสวนยาง ชรัณมอง
ต้นยางที่ปลูกเรียงราย บรรยากาศยามค่ำคืนกลับมาเงียบสงบอีกครั้ง นับ
จากนี้สวนยางจะกลับมาปลอดภัยเหมือนเดิม

๒

นายหัวชรัถ

“เรียบบร้อยใหม่ สารวัตรธิปว่าไงบ้าง” ชรัถถามเมื่อเห็นคนสนิท ผลักประตูเข้ามา พังศพคนร้ายไปส่งให้สารวัตรประธิปซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบคดีนี้

“สารวัตรธิปบอกว่าหลักฐานคราวนี้น่าจะมัดตัวไอ้ไตรภพได้แน่”

รถที่หัวขโมยขับเข้ามาในไร่จวดทะเบียนเป็นชื่อไร่ศรีสวรรค์ อีกทั้งคนร้ายทั้งหมดยังรับสารภาพตรงกันว่าทำตามคำสั่งเจ้านาย

“เพื่อใจเอาไว้หน่อยเพชร นายก็รู้ว่าคนไร่ นั้นเจ้าเล่ห์ขนาดไหน มันอาจจ้างใครมาเป็นแพะก็ได้”

ศัตรูคนสำคัญของไร่ฟ้าคำรามคือไร่ศรีสวรรค์ซึ่งไตรภพเป็นเจ้าของ ทั้งสองไร่เป็นไม้เบื่อไม้เมามาตั้งแต่ต้น ปีนี้ไตรภพอายุหกสิบห้าแล้ว ทำธุรกิจสวนยางมานานพอๆ กัน แต่ต่างกันตรงที่ว่าฝ่ายนั้นใช้เล่ห์เหลี่ยมและไม่ซื่อสัตย์ ทำให้ลูกค้าจำนวนมากหันมาค้าขายกับไร่ฟ้าคำรามแทน ไตรภพมีลูกสองคน คนโตชื่อสุภิสรา ส่วนลูกชายคนเล็กคือคู่แค้นของชรัถที่ชื่อว่า ตรีภุมิ

“แต่คราวนี้ไอ้สามารถมันยอมสารภาพ ลูกน้องทุกคนก็ให้การตรงกัน ไหนจะทะเบียนรถ”

“ฉันไม่กล้าหวัง นายก็รู้ว่าพวกมันมือทธิพลขนาดใหญ่”

ไต่ถามพารู้จักกับนายตำรวจยศใหญ่หลายคน พวกเขาไปมาหาสู่กันเป็นประจำ อีกทั้งชายยังรู้จักกับนักการเมืองท้องถิ่น ทำให้ที่ผ่านมามีเวลาเกิดเรื่องเจ้าของไร่ศรีสวรรค์มักจะรอดตัวไปได้ทุกครั้ง

“แสดงว่าครั้งนี้เราคว้าน้ำเหลวอีกแล้วหรือครับ”

“ไม่เลย เราจับคนร้ายได้ก็เท่ากับปรามพวกมัน ที่เหลือเป็นหน้าที่ตำรวจ อย่างน้อยตอนนี้สวนยางของเราก็น่าจะสงบสักพัก”

สิ่งที่ชรัตน์เป็นห่วงคือความปลอดภัยของคนงาน พวกเขาเปรียบเหมือนครอบครัว การที่ไร่ฟ้าคำรามก้าวมาเป็นหนึ่งได้ก็เพราะทุกคนร่วมแรงร่วมใจกัน ชรัตน์ก้มมองเอกสารในมือ เขาต้องรีบสะสางงานทั้งหมดให้เสร็จในคืนนี้เพื่อเตรียมตัวเดินทางไปกรุงเทพฯ กระเป๋าเดินทางจัดวางไว้เรียบร้อยแล้ว เหลือแต่เรื่องทางรถไฟที่เขายังเป็นห่วง

พัชรมองเจ้านาย

“คราวนี้นายหัวจะไปกรุงเทพฯ ลักก็วันครับ”

“ยังไม่รู้เลย คราวนี้อาจจะนาน ไหนจะเรื่องโรงแรม แล้วยังต้องหาโรงเรียนใหม่ให้กานพลูอีก”

เพราะต้องขึ้นไปอยู่กรุงเทพฯ ชรัตน์จึงไม่อยากทิ้งลูกสาวไว้ที่นั่นตามลำพัง เขาติดต่อกับเพื่อนเพื่อหาโรงเรียนใหม่ หลังจากได้ชื่อมาแล้ว ชายหนุ่มก็โทร. นัดผู้อำนวยการเพื่อเข้าพบ

“นายหัวทำงานหนักขนาดนี้ไม่เห็นเหนื่อยบ้างหรือไงครับ”

“แล้วนายจะให้ฉันนั่งอยู่เฉยๆ ผลาญสมบัติพ่อแม่ไปวันๆ หรือไง”

สิ่งที่ชรัตน์ทำอยู่ในตอนนี้เกินกว่าคำว่านั่งอยู่เฉยๆ ไปมากโข บริษัทฟ้าคำรามคือผู้นำธุรกิจสวนยางพาราอันดับหนึ่งของประเทศ ด้วยไอ้เดียการทำสวนยางพาราขนาดใหญ่กระจายอยู่ในหลายจังหวัด ทำให้ได้ผลผลิตยาง

สูงขึ้น นอกจากธุรกิจยางพาราแล้วชรัณยังมีฟาร์มไข่มุก ซึ่งปัจจุบันปรับเป็นสถานที่ท่องเที่ยวสำหรับผู้ที่ต้องการเยี่ยมชมฟาร์มเพื่อทราบวิธีการเพาะเลี้ยง และการนำมุกแต่ละชนิดไปทำเครื่องประดับ แต่ธุรกิจใหม่ล่าสุดที่ทุกคนสนใจคือ โรงแรมแนวอนุรักษ์ธรรมชาติริมแม่น้ำเจ้าพระยาที่เพิ่งเปิดตัวไปเมื่อสามเดือนก่อน

“แต่ผมว่าหุ้นบริษัทเราตอนนี้ทะลุเพดานมากกว่าสามเดือนก่อนอีกนะครับ”

“ทั้งหมดเป็นไอเดียของคุณพ่อ ฉันแค่ทำให้มันเป็นรูปเป็นร่างขึ้นก็เท่านั้น”

“นายท่านคงภูมิใจมากที่เห็นบริษัทฟ้าคำรามเจริญก้าวหน้าขนาดนี้”

บริษัทฟ้าคำรามมีผลประกอบการแบบก้าวกระโดด นักลงทุนหลายคนอยากมาเป็นหุ้นส่วนของบริษัทและพยายามกว้านซื้อหุ้น ชรัณเองก็ได้รับความสนใจจากทุกคน เขาเพิ่งได้รับการจัดอันดับจากสถาบันการเงินแห่งหนึ่งว่าเป็นนักธุรกิจหนุ่มไฟแรงที่คนจับตามอง แถมยังรั้งตำแหน่งเศรษฐีจ้าวรายดีหนึ่งในสิบของประเทศอีกด้วย

“เรายังต้องพัฒนาอีกมาก อย่าลืมนึกว่าชาวบ้านหลายคนฝากอนาคตไว้ในมือเรา”

ธุรกิจยางพาราของฟ้าคำรามต่างจากบริษัทอื่นๆ เนื่องจากหลายพื้นที่เป็นการลงทุนร่วมกับเจ้าของเดิม ชรัณมีที่ดินทำสวนยางพาราของตระกูลอยู่ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี แต่ต่อมามีตาของเขาได้ปรับวิธีการปลูกให้เป็นเชิงรุก ขยายพื้นที่สวนยางให้กระจายไปหลายจังหวัด ธุรกิจสวนยางพาราถือเป็นการลงทุนระยะยาว กว่าจะได้เก็บเกี่ยวจะต้องใช้เวลาปลูกถึงเจ็ดปี ต้นยางมีระยะการเก็บเกี่ยวนานถึงสามสิบกว่าปี บริษัทจึงเปิดให้เจ้าของที่ดินเดิมมาร่วมลงทุน

บริษัทจะส่งเจ้าหน้าที่ออกไปประเมินสภาพดิน ปริมาณน้ำฝน ภูมิอากาศ เพื่อให้แน่ใจว่าที่ดินผืนนั้นจะสามารถปลูกยางที่ให้ผลผลิตคุณภาพ

สูงค้ำค่ากับการลงทุน ฟ้าคำรามให้บริการต้นกล้าอย่างคุณภาพดีเยี่ยมไปปลูกตามผิวดินที่เหมาะสมแก่คู่หูที่สนใจ โดยจำหน่ายในราคาประหยัด นอกจากนี้บริษัทยังจัดเกษตรกรที่มีความรู้ความชำนาญออกไปช่วยดูแลสวน งามให้เจริญเติบโตเหมาะสมกับช่วงอายุ รวมถึงให้คำปรึกษาหากเจอปัญหา ต้นยางไม่ได้คุณภาพ รวมถึงเรื่องการใช้เทคโนโลยีทันสมัยทำให้ต้นยางได้ รับน้ำอย่างเพียงพอเพื่อเพิ่มผลผลิต

“ผมนับถือนายท่านจริงๆ ท่านมองการณ์ไกลมาก ตอนนี้อยู่ในประเทศไทยฟ้าคำรามกินส่วนแบ่งทางการตลาดมากที่สุด”

ยางพาราถูกนำไปแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ต่างๆ ทั้งยางแผ่น ยางรมควัน ยางแท่ง น้ำยาง ตลอดจนถุงมือทางการแพทย์ซึ่งตอนนี้ขายดีมาก

“แต่เราก็ยังมีคู่แข่งน่ากลัวอย่างบริษัทศรีสวรรค์”

“อื้อย เปรียบเทียบกันไม่ได้หรอกครับ พวกศรีสวรรค์ต้องการแค่กำไร ส่วนเรื่องอื่นมันไม่สน ต่อให้ลูกน้องอดตายต่อหน้า มันก็ไม่แคร์ แต่สำหรับเรา คู่หูทุกคนคือครอบครัว”

สิ่งที่ซินหรียัดถือมาตลอดหลายสิบปีของการทำงานคือ ต้องซื่อสัตย์ต่อลูกค้าและไม่เอาัดเอาเปรียบเกษตรกรระดับล่างเพื่อให้ทุกคนได้ลืมตาอ้าปาก ผิดกับบริษัทศรีสวรรค์ที่คิดว่าทุกอย่างต้องทำกำไร

“นายซัคจะพุดจาเหมือนลุงพิชัยเข้าไปทุกวันแล้ว”

พัชรคือลูกชายของพิชัย คนงานเก่าแก่ของไร่ฟ้าคำราม หลังจากบิดาของพัชรเกษียณ พัทชรก็เข้ามาทำงานแทน ด้วยวัยที่ไล่เลี่ยกันอีกทั้งยังเรียนโรงเรียนเดียวกันมาตั้งแต่เล็ก ทำให้ซัคสนิทกับพัชรเป็นพิเศษ นับตั้งแต่ซินหรี ปรธาบริษัทซึ่งเป็นบิดาของซัคธเสียชีวิต ชายหนุ่มก็เข้ามาสานต่องานที่บิดาริเริ่มเอาไว้

“ผมคงติดตามจากพ่อครับ ท่านย่าหนักย้ำหนาวาต้องดูแลนายหัวให้ดีเท่าชีวิต”

“ไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอก แค่ นายเป็นเพื่อนที่รู้จักฉันแบบนี้นี้ก็พอ

แล้ว”

คนที่รายล้อมซรัณล้วนแต่เข้าหาเขาด้วยผลประโยชน์และเงินเป็นหลัก มีเพียงพัชรที่กล้าพูดสิ่งที่เป็นความจริง อีกทั้งยังกล้าโต้แย้งสิ่งที่ซรัณอาจมองพลาดไป ทั้งนี้เพื่อให้ฟ้าคำรามเดินต่อไปอย่างมั่นคง

“แค่คนสนิทก็พอมั่งครับ ซึ้นเป็นคนขี้ใจมัวหวังคุณอติมาเล่นมาฉีกอกผมแน่ เธอยิ่งหวงๆ นายหัวอยู่”

“ฉันกับอติมาไม่ได้เป็นอะไรกัน”

“แต่เธอ...”

“เธอจะคิดยังไงก็ช่าง แต่ฉันยืนยันคำเดิมว่าไม่เคยคิดอะไรกับผู้หญิงคนนั้น”

ซรัณได้เจอกับอติมาเมื่อสามเดือนก่อนตอนงานเปิดตัวโรงแรมเพราะการแนะนำจากคู่ค้าคนหนึ่ง หลังจากนั้นอติมาก็จะถือโอกาสแวะเวียนมาหาเขาอยู่เรื่อย ทั้งที่สวนยางและที่โรงแรม แถมยังทำตัวสนิทสนม สิ่งที่อติมาต้องการคือการเป็นกระแสนี้ในวงสังคม และโชคก็เข้าข้างหล่อน เมื่อปาปาร์ชชีคนหนึ่งแอบถ่ายรูปทั้งคู่ตอนเดินออกจากโรงแรม หนังสือพิมพ์จึงกระพือข่าวว่าอติมาคือแฟนของซรัณ ทั้งที่จริงๆ แล้ววันนั้นซรัณไปรับประทานอาหารเย็นกับลูกค้าและเจอหญิงสาวโดยบังเอิญ

“แต่ท่าทางเธอจะเกะนายหัวไม่ปล่อย”

“นายไม่รู้ว่าฉันเองก็สิ้นไม่ต่างจากปลาไหล ผู้หญิงคนไหนคิดจะจับก็คงต้องออกแรงเหนื่อยกันหน่อย”

“นายหัวไม่คิดจะมีแฟนบ้างหรือครับ อายุก็สามสิบเข้าไปแล้ว”

“ยัง! ฉันยังสนุกกับงาน ถ้านายอยากมีแฟนละก็ จีบอติมาเลยก็ได้ นะ ฉันจะช่วยเป็นพ่อสื่อให้”

พัชรโบกไม้โบกมือสายหน้า

“อ๊ย ไม่ไหวละครับ คุณอติมาไฮโซเกินไป แครองเท้าของเธอคู่เดียวผมก็ไม่รู้จะเอาเงินที่ไหนไปซื้อแล้ว ซึ้นจีบเป็นแฟน มีหวังผมต้องเอาตัวเอง

ไปจําว่าเป็นทาสในโรงรับจํานำแทน”

ชรัณหัวเราะลั่น มองคนสนิท จะว่าไปแล้วพัชรเองก็หน้าตาหล่อเหลา ไม่น้อย รูปร่างสูงใหญ่อย่างคนออกแรงเป็นประจำ ด้านการศึกษาพัชรไม่ด้อยไปกว่าใครๆ เลย เพราะจบจากมหาวิทยาลัยชื่อดัง เงินเดือนในฐานะคนสนิทที่ชรัณมอบให้มากกว่าค่าว่าพอเลี้ยงตัวเองได้ แต่ติดที่เจ้าตัวหวงความโลดและทำแต่งงานไม่ต่างจากเขา

“นายก็พูดเกินไป หลังแต่งงานอติมาอาจจะเปลี่ยนนิสัยก็ได้”

“ไม่มีทางหรอก อย่าพยายามยุเลยครั้นนายหัว มีแต่เจ็งกับเจ็ง เธอไม่มีวันขายตามองผมหรอก”

“ถ้าฉันนายก็ต้องเลิกยูให้ฉันมีแฟนเหมือนกัน เพราะถึงยังไงก็ไม่มีวันผ่านด่านกานพลูไปได้”

“เออ จริงด้วย ด่านหินเลยนะครั้น หวงคุณพ่อน้อยชะเมื่อไหร่” พัชรพูดติดตลก กานพลูคือลูกสาวของชรัณ ปีนี้อายุหกขวบแล้ว กำลังช่างพูดช่างฉอเลาะ

“ใช่ ทั้งหวง ทั้งตามจิก ไม่รู้ว่าลูกหรือแม่กันแน่”

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ชรัณมองหน้าจอ พอเห็นเบอร์ก็หันไปยิ้มกับพัชรทันที

“พูดถึงก็โทร. มาเลย”

พัชรโค้งตัวและเดินออกจากห้องทำงาน ปล่อยให้ชรัณอยู่ตามลำพัง เขารับสายก่อนกรอกเสียงลงไป

“มีอะไรครับคุณลูก ว่ามาเลย ป้าฟังอยู่”

ชรัณมองเด็กหญิงอายุหกขวบที่กำลังตักไอศกรีมเข้าปากอย่างเอร็ดอร่อย เขาเพิ่งขับรถขึ้นมาถึงกรุงเทพฯ หลังจากนั้นก็พากานพลูออกมาเที่ยวห้างสรรพสินค้า ที่นี้มีสวนสนุกติดแอร์อยู่ในห้างซึ่งมีเครื่องเล่นหลากหลาย ทั้งบ้านบอล ล่องแก่งขนาดเล็ก รถบังคับสำหรับเด็ก รถราง ตลอด

จนม้าหมุนและซุ่มปาลูกโป่ง หลังจากเข้าไปเล่นในสวนสนุกอยู่เกือบสอง ชั่วโมง กานพลูก็บ่นทิว ชรัณจึงพาไปกินไอศกรีม หลังจากนั้นก็ตบท้ายด้วย ไอศกรีม

แก้มกลมๆ แดงระเรื่อ ผิวขึ้นไปด้วยเหงื่อแต่ดวงตาเป็นประกาย สดใสเมื่อได้เล่นของเล่นถูกใจ กานพลูหน้าเหมือนแม่มาก ชรัณมั่นใจว่าหาก แม่ของเด็กหญิงมาเห็นคงต้องผลอหอมแก้มกลมๆ ไปหลายฟอดแน่ๆ แต่ โศคร้ายที่หล่อนอยู่คนละซีกโลก

หลังคลอด เขมิสวาก็ทิ้งเด็กหญิงเอาไว้เพราะต้องการลืมเรื่องราวๆ ที่เกิดขึ้น ชรัณจึงรับหน้าที่เป็นทั้งพ่อและแม่ในเวลาเดียวกัน เขารู้ว่าเด็กหญิง คงเหงา เพราะที่ผ่านมาเขาทำแต่งงาน แม่เขาจะจ้ำงพยาบาลมาเป็นพี่เลี้ยง แต่เมื่อเทียบกับเวลาที่คนเป็นพ่อควรมอบให้ก็ทดแทนกันไม่ได้ เขายังดีใจ ที่พ่อได้พี่เลี้ยงคนใหม่ที่ซื่อพิชญา เด็กหญิงก็ดูมีความสุขมากขึ้น ชรัณจึง ตั้งใจว่าเขาจะทุ่มเทเวลาให้ลูกมากขึ้น ดังนั้นเมื่อตัดสินใจเปิดโรงแรมใน กรุงเทพฯ เขาจึงวางแผนย้ายมาอยู่ในกรุงเทพฯ

“ซ้าๆ หน้อยพลู เดี่ยวล้าล้าคะคะ”

“ป้าคะ พลูโตแล้วนะคะ กินไอติมแค่นี้สบายมาก” เด็กหญิงโธ่

ชรัณมองใบหน้าเซิดๆ ของลูกสาวแล้วอมยิ้ม

“ป้ารู้ว่าหนูเก่ง แต่หนูกินไอ้ไปตั้งสองชิ้น แล้วไอติมก็ถ้วยใหญ่มาก ป้ากลัวว่าคินนี้จะมึคนนอนปวดท้องร้องไห้แงๆ”

“ถ้าปวดท้อง พลูก็ให้ป้าพาไปหาหมอสิคะ”

“แต่ป้าเหนื่อย คงขับรถไม่ไหวหรอก พลูคงต้องทนปวดท้องทั้งคิน”

กานพลูหัวเราะร่วน เอียงหน้ามาซบแขนชรัณอ่อนๆ เพราะรู้ว่าบิดา แกล้งแหย่เล่น

“ป้าใจร้าย พลูไม่รักป้าแล้ว”

“แน่ใจนะว่าไม่รักป้า งั้นป้าไปรักสาวๆ ดีกว่า”

“ไม่ได้นะคะ” กานพลูกระแทกข้อนลงทันที ใบหน้าบูดบึ้งราวกับ

คนละคน

ชรัณเอียงหน้าไปมองลูกสาวที่กอดอกเซิดหน้า

“พลูไม่ชอบให้ป้ารักสาวๆ หรือคะ ถ้างั้นป้ารักหนุ่มๆ ก็แล้วกัน”

“ยังไม่ได้เด็ดขาด! พลูอยากมีแม่ อยากมีน้อง ขึ้นป้าไปรักหนุ่มๆ ป้าก็เป็นหมั่นสิคะ”

ชรัณหัวเราะคำพูดของเด็กๆ

“พลูรู้หรือว่าเป็นหมั่นหมายความว่ายังไง”

“ก็มีลูกไม่ได้ยังไงคะ ครูเคยสอน พลูเคยได้ยินแว็บๆ”

“แต่มันคนละอย่างกัน”

“นั่นละ พลูอยากมีแม่ แต่มีข้อแม้ว่าพลูต้องเป็นคนเลือกผู้หญิงให้ป้า”

ชายหนุ่มอมยิ้ม มองลูกสาวที่มีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมาทันทีทั้งที่เมื่อครู่ยังเพลิดเพลินกับไอศกรีมอยู่เลย

“ตัวกะเบียดแค่นี้จะไหวหรือ ไหนลองบอกป้าหน่อยสิว่าสเปกของพลูเป็นยังไงบ้าง ป้าจะได้รู้ว่าควรพาผู้หญิงแบบไหนมาให้พลูเลือก”

“ต้องไม่ใช่ชายไอซ์นมโตนันเด็ดขาด”

“พลู! ไม่ดีนะคะ พูดถึงคุณอดีมาแบบนั้นได้ยังไง”

ชรัณเบิกตากว้าง เพราะคิดไม่ถึงว่าลูกสาวอายุแค่หกขวบจะรู้จักอดีมา หล่อนคือดาราสาวสุดเซ็กซี่ที่กำลังโด่งดัง ที่สำคัญหล่อนชอบแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าน้อยชิ้น โชว์หน้าอกหน้าใจล้นทะลัก

“ทำไมพลูจะพูดไม่ได้ เพื่อนๆ พลูก็บอกกันทั้งนั้นว่าเธอจ้องจะจับป้า”

“เอาใหญ่แล้วนะคะ พูดจาน่าเกลียด”

“พลูไม่ยอม ป้ากายห้ามเอาผู้หญิงคนนั้นมาเป็นแม่ใหม่พลูเด็ดขาด ผู้หญิงที่จะมาเป็นแฟนของป้ากายต้องสวยและเพียบพร้อม” กานพลูทำสีหน้าชวนฝัน

ชรัณมองลูกสาว “มีถ้วยหรือผู้หญิงแบบนี้”

“มีสิคะ พลุชอบผู้หญิงผมยาว ผิวขาว ใจดี เก่ง อ่อนโยน แล้วก็รักเด็ก”

“สเปกเยอะจริงๆ นะเรา งั้นชาตินี้ข้าคงต้องอยู่เป็นโสดตลอดชีวิต”

ชรัณบีบจมูกลูกสาวเบาๆ

งานพลุสายหน้า เอี่ยมมือมาเกาะแขนชายหนุ่มเอาไว้

“ไม่ใช่สเปกพลุเสียหน่อย แต่ข้าของพลุทั้งเก่งทั้งหล่อ แถมยังเป็นนักกีฬา ดังนั้นผู้หญิงที่จะมาอยู่ข้างข้าต้องสมบูรณ์แบบที่สุด”

“ข้าไม่คิดว่าบนโลกใบนี้จะมีใครสมบูรณ์แบบนะพลุ อย่างข้าเองก็เป็นแค่เกษตรกรสวนยาง”

“แต่ข้ารวยและใจดีมาก ช่วยเหลือชาวบ้านไม่รู้กี่ครอบครัว ไม่รู้ละรือให้ไปโรงเรียนก่อนแล้วพลุจะช่วยข้าหาผู้หญิง”

“แก่แดดแก่ลมใหญ่แล้วนะเรา”

“พลุโตแล้วนะคะ มีเด็กผู้ชายมาจีบตั้งสามคนแน่”

“เฮ้ย! ใครหน้าไหนกล้ามาจีบลูกสาวข้า บอกมาสิ”

“พลุไม่บอก ปล่อยให้ข้ากลุ่มใจเล่นๆ พลุอืมแล้ว เราไปเล่นรถบัมพ์อีกรอบหนึ่งนะคะ พลุยังไม่อยากกลับบ้าน”

“ทำไมล่ะพลุ”

งานพลุหน้าสลดก่อนจะรีบปรับสีหน้าเป็นสำนึก

“ก็นานๆ ที่ข้าได้ถึงจะมีเวลาพาพลุออกมาเที่ยว ปกติข้าทำแต่งงาน”

ชรัณหน้าสลด ดึงเด็กหญิงเข้ามากอดและหอมหัว

“ข้าขอโทษ แต่เพราะปู่ของพลุสั่งไว้ว่าอยากให้บริษัทเจริญก้าวหน้า ข้าจึงต้องพัฒนาตัวเองไม่หยุด พลุเข้าใจใช่ไหม”

“เข้าใจสิคะ พลุเป็นเด็กดีของข้าเสมอ เราไปเล่นกันนะคะ คราวนี้ข้าต้องเป็นคนขับรถให้พลุ”

“ได้สิพลุ ป้าจะพาหนูซึ่งเอง ไปเลย”

ร่างสูงซ้อนตัวเด็กหญิงขึ้นมาไว้ในอ้อมกอด ลูกขึ้นไปจ่ายเงินค่าไอศกรีมและเดินกลับเข้าไปในสวนสนุกอีกครั้ง โดยมีสายตาสองคู่มองตาม

“เมื่อไหร่จะเจตต์จี้ก็เสียทีวะ นังพิชชี”

สุรชัยซึ่งเป็นคนขับรถของซ้อธเนย์ เขากับพิชญาหรือพี่เลี้ยงของกานพลูพากันมานั่งรอด้านนอกกระแหว่งที่ซ้อธเนย์พาลูกสาวเข้าไปในสวนสนุก พิชญามองตาม ใช้หลอดเขี่ยน้ำแข็งในแก้ว

“ใจเย็นๆ ลีพี่ ฉันยังหาจังหวะไม่ได้เลย ที่ผ่านมามีไอ้เพชรมันคุมแจง”

พิชชัยทำตัวเหมือนเงาตามตัวซ้อธเนย์ ทุกครั้งที่ขึ้นมากรุงเทพฯ เขาก็ยังทำหน้าที่ดูแลนายหัวเป็นอย่างดี ขณะที่พิชญาพยายามหาโอกาสสอยอยู่กับนายหัวหนุ่มตามลำพังแต่ก็ไม่มีโอกาส

“แกมันไม่เอาไหน แค่นี้ก็ปล้ำนายหัวไม่ได้”

“เอ๊ะ พี่นี่ยังงั้นนะ” พิชญาหยิกแขนคนขับรถอย่างแรง หน้าบึ้งใส่ “ฉันบอกแล้วไงว่าหาโอกาสอยู่”

“มัวแต่หา ระวังเถอะจะถูกนั่งดาราที่นั่งคาบไป มันยิ่งจ้องๆ นายหัวอยู่”

อดีตมากับซ้อธเนย์ตกเป็นข่าวในเว็บไซต์กอสซิปหลายเว็บ ยิ่งเห็น พิชญาก็ยิ่งหงุดหงิด หล่อนทำตัวเป็นมดแดงแฝงพวงมะม่วง อาศัยฐานะพี่เลี้ยงโทร. หาซ้อธเนย์เพื่อรายงานเรื่องลูกสาว แต่ใครจะรู้ว่าแท้จริงแล้วแผนการของพิชญาคือจับนายจ้างมาเป็นสามี

“พี่อยากให้เราสองคนโดนไล่ออกงั้นหรือ ขึ้นทำอะไรไม่รอบคอบ พวกเราเข้าปิ้งแน่”

ไม่มีใครรู้ว่าพิชญากับสุรชัยเป็นสามีภรรยา กัน ฝ่ายชายเข้ามาทำงานในบ้านหลังนี้ก่อนในฐานะคนขับรถ เมื่อเห็นโพรไฟล์เจ้านายซึ่งเป็นเศรษฐีระดับพันล้านแกมยังโสด สุรชัยก็คิดแผนชั่วขึ้นมาทันที เขาให้พิชญาเข้ามา

สมัครเป็นพี่เลี้ยงเด็กทั้งที่ตนเองไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน แต่อาศัย
แสดงเก่ง หน้าตาดูเรียบร้อย

“ชินแกไม่ทำอะไรสักอย่างมีหวังโดนคาบไปแน่นอน”

“เอ๊ะ พี่นี่งังนะ ไม่ส่งสารเมียบ้างหรือไง เอะอะก็ประเคนให้ผู้ชาย
คนอื่น”

“ทำอย่างกับแกไม่เคยงั้นละ ฉันรู้ว่าก่อนมาอยู่กับฉัน แกจะมัน
ไปหัว”

ทั้งสองต่างรู้ไส้รู้พุงกัน ก่อนจะมาทำงานที่นี่ พิชญาคเคยเป็นเด็กนั่ง
ตริงก์มาก่อน

“หยุดพูดเลย นายหัวเดินมานู่นแล้ว”

“แกต้องรีบ คราวนี้เพชรไม่ได้ขึ้นมากรุงเทพา ด้วย ใ้ย้านั้นรีบ
จัดการซะ อย่ามัวแต่เล่นบทนางฟ้านางสวรรค์”

กานพลูเดินเคียงมากับชรัณ ทั้งสองเหวี่ยงเปียกชุ่ม พิชญาย่อตัวลง
หยิบขวดน้ำออกมาเทน้ำใส่ผ้าขนหนูผืนเล็กและซับหน้าให้เด็กหญิง แต่
อีกฝ่ายสะบัดหน้าหนี

“ไม่ต้อง”

“พลู ทำไมทำแบบนี้ละคะ ไม่น่ารักเลย” คนเป็นพ่อเอ็ด เอื้อมมือไป
จับผ้าขนหนูจากพิชญาคและสัมผัสอีกฝ่ายโดยไม่ตั้งใจ

“มา ฉันทำเอง”

“ไม่ค่ะป้า พลูทำเองได้ พลูโตแล้ว ไม่ต้องใช้พี่เลี้ยง”

“พลู...เป็นเด็กเป็นเล็ก พุดแบบนี้ไม่น่ารักนะคะ ป้าไม่ชอบ”

“ขอโทษค่ะ”

เด็กหญิงหน้าสลด ชรัณใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำซับหน้าลูกสาว เขาย่อตัว
ลงจับแขนเล็กบ้อมเอาไว้

“คุณพิชชีเป็นพี่เลี้ยงของกานพลูนะลูก แล้วเธอก็ใจดีกว่าพี่เลี้ยงคน
อื่นๆ”

“แต่...” กานพลูเผยหน้า แต่พอเห็นรอยยิ้มเหมือนมีดอกไม้บานน้ำผึ้ง
ของพิชญาก็จำต้องเงยบเลี้ยว “อะ พลุทราบ”

“ทราบก็ดีแล้ว ต่อไปต้องพูดดีๆ กับพี่พิชชี เข้าใจไหมคะ”

“อะป้า”

เด็กหญิงก้มหน้า ยอมให้ชรัณเซ็ดเหงื่อให้ เขาหันไปเอ่ยกับสุรัชชัย

“ชัย ไปเอารถมารอหน้าห้อง เดี่ยวฉันจะพากานพลูเดินออกไป”

“เราจะแวะที่ไหนก่อนหรือเปล่าครับนาย หรือว่าตรงกลับบ้านเลย”

“ยังก่อน ฉันอยากแวะไปดูโรงเรียน” ระหว่างทางที่ขับรถมากรุงเทพฯ
ชรัณได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนที่โทร. มาแนะนำโรงเรียนแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่
ไม่ไกลจากบ้านนัก พอได้ยินรายละเอียดเขาก็สนใจขึ้นมาทันที

“แต่นี่เย็นมากแล้ว ครูๆ คงกลับกันหมดแล้ว”

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันอยากไปดูบรรยากาศตอนเย็น จะได้รู้ว่ารอบ
โรงเรียนเป็นยังไงบ้าง แล้วค่อยตัดสินใจ”

“ได้ครับ นายหัวกับคุณหนูรอตรงนี้ก่อนนะครับ ผมจะรีบไปเอารถ
ออกมา”

หม่อมราชวงศ์ซ้ออินทนิลสะพายกระเป๋าเดินออกจากห้องพักครู
หล่อนเพิ่งตรวจการบ้านเด็กๆ เสร็จและกำลังจะขับรถกลับบ้าน ปีนี้เป็น
ปีแรกที่หม่อมราชวงศ์สาวได้เป็นครูประจำชั้นเต็มตัว หลังจากที่ปีก่อนๆ
หล่อนเป็นครูผู้ช่วยดูแลเด็กๆ ห้องที่หล่อนรับผิดชอบในปีนี้เป็นคือชั้นอนุบาล
สามทับหนึ่งซึ่งมีนักเรียนทั้งสิ้นยี่สิบคน แต่สิ่งที่ทำให้กังวลที่สุดคือเรื่องของ
นักเรียนหญิงที่กำลังจะย้ายมาใหม่

‘กานพลูเป็นลูกของนายหัวชรัณ ทางครอบครัวกำลังตัดสินใจว่าจะ
ให้เข้าเรียนที่นี่ดีหรือไม่’

‘ทำไมเด็กถึงย้ายโรงเรียนกลางเทอมล่ะคะ’

‘คุณพ่อของน้องกานพลูย้ายมาทำธุรกิจที่กรุงเทพฯ เด็กก็เลยย้าย

ตามมาด้วย'

เด็กส่วนใหญ่มักจะย้ายโรงเรียนช่วงเปิดเทอม แต่ตอนนี้โรงเรียนเปิดไปแล้วสองเดือน สิ่งที่มา่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลเป็นห่วงที่สุดคือการปรับตัวของเด็ก ทั้งกับเพื่อนร่วมห้องรวมถึงด้านการเรียน โรงเรียนแต่ละแห่งในประเทศไทยมีหลักสูตรแตกต่างกัน โดยเฉพาะเด็กเล็กที่บางโรงเรียนอาจจะเน้นเล่นมากกว่าเรียนเพื่อให้เด็กได้มีประสบการณ์ชีวิต พื้นฐานภาษาอังกฤษก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่แตกต่างกัน หลายคนมีพื้นฐานภาษามาดีแล้ว พูดโต้ตอบได้ แต่หลายคนแทบไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาก่อนเลย ในฐานะครูหล่อนต้องพยายามช่วยให้เด็กทุกคนเรียนทันเพื่อนๆ

หญิงสาวเดินไปตามทางเดินอย่างไม่เร่งรีบ ทอดตามองสนามเด็กเล่นโรงเรียนค่อนข้างเงียบเพราะเป็นเวลาห้าโมงแล้ว เด็กนักเรียนทยอยกลับบ้านไปกันหมด ผู้ปกครองของเด็กเล็กมักจะมารอรับตั้งแต่โรงเรียนยังไม่เลิกเนื่องจากเป็นห่วงบุตรหลาน

หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลเดินไปตามทางเดินที่มีหลังคาคลุมมายังที่จอดรถ ตอนนั้นเองหล่อนก็เหลือบไปเห็นใครคนหนึ่งชะเง้องหน้ามองเข้าไปในตัวตึก

เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูง ผิวเข้ม ช่วงปากกว้าง แผงอกจิ้งเหลนด้วยกล้ามเนื้อที่ซ่อนอยู่ใต้เสื้อยืดสีกรมท่า เขาสวมเสื้อหนังทับด้านนอกอีกชั้น กางเกงยีนรัดรูปทำให้ดูคล้ายควาบอยหนุ่ม การแต่งตัวแบบนี้คงไม่ใช่ผู้ปกครองของเด็กแน่ หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลค่อนข้างคุ้นเคยกับผู้ปกครองเด็กทุกคนในโรงเรียน เพราะทุกสัปดาห์หล่อนมีเวรที่ต้องมาเฝ้าประจำอยู่ตรงประตูหน้าเพื่อรับเด็กเข้าโรงเรียน ช่วงเย็นหล่อนในฐานะครูประจำชั้นจะออกมาส่งยังสนามเด็กเล่น หน้าที่ของครูสาวคือรอให้เด็กแต่ละคนขึ้นรถไปจนหมด หลังจากนั้นถึงจะไปนั่งตรวจการบ้านให้เสร็จก่อนเตรียมตัวกลับบ้าน

ความสงสัยทำให้หล่อนถามออกไป

“คุณมาหาใครหรือคะ”

ชายหนุ่มหันขวับมามอง สายตาคมกริบกวาดมองห่อมราชวงศ์ ช่ออินทนิลจากหัวจดเท้า เพียงสบตา หล่อนก็รู้สึกประหม่าขึ้นมาทันที

“ผมต้องมาหาใครด้วยนั้นหรือ”

สายตาก็ลดลงมองตรงเนืองนอกแค่เพียงแวบเดียวทำให้ห่อมราชวงศ์สาวถึงกับจุน หรือว่าผู้ชายคนนี้เป็นพวกลักเด็ก ถึงได้แอบมาดูลาดเลาตอนเย็น หล่อนไต่กลับด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ใช่ค่ะ ที่นี้เป็นโรงเรียน ไม่ใช่ที่ที่คนนอกจะเข้ามาเดินยุ่มยาม”

“แต่ผมไม่ได้ทำอะไรเสียหาย ก็แค่ดู ผิดตรงไหน”

ห่อมราชวงศ์หญิงหน้าตั้ง คำพูดของเขาอาจจะหมายถึงการเข้ามาด้อมๆ มองๆ ในโรงเรียน หรือหมายถึงการมองหล่อนก็ได้

“ผิดสิดะ เราเป็นโรงเรียน ไม่ใช่สวนสาธารณะ ถ้าคุณคิดจะเข้ามาทำอะไรไม่ดีล่ะก็ เราจะจับคุณส่งตำรวจทันที”

“ดูชะมัด นี่คุณเป็นครูที่นั่นหรือ”

ห่อมราชวงศ์สาวเม้มปากแน่น มองคนที่ปرامาสหล่อนเคื่องๆ หญิงสาวเซิดหน้าไม่ยอมตอบ บรรยากาศเต็มไปด้วยความอึดอัด ก่อนที่ยามที่ชื่อซิ่นจะเดินตรงเข้ามาหา

“เกิดอะไรขึ้นครับครูนิล คุณคนนี้ทำอะไรครูหรือเปล่า”

ใบหน้าที่ดูดุตันแถมข้างแวมมีกระบอกเหน็บทำให้ชายตรงหน้าชะงัก ห่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลรีบเอ่ยว่า

“นิลเห็นคุณคนนี้นำด้อมๆ มองๆ ในโรงเรียน ก็เลยถามว่าเขาต้องการอะไร”

ลู่ซิ่นปราดเข้าไปยืนเคียงข้างห่อมราชวงศ์สาว เอ่ยเสียงนำเกรงขาม

“คุณมาหาใครหรือเปล่าครับ ตอนนี้อยู่โรงเรียนปิดแล้ว ถ้าไปค่อยมาใหม่พรุ่งนี้ดีไหมครับ”

“ผมแค่อยากมาดูรอบๆ บริเวณ เผื่อจะพาลูกมาเข้าเรียนที่นี่”

“ที่นี้เราไม่รับเด็กตอนกลางเทอมค่ะ ต้องขอโทษด้วย คุณลองดูโรงเรียนอื่นดีไหมคะ”

“ทำไมถึงไม่รับ”

คำถามที่ทั้งห้วนและกระด้างทำให้หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลหน้าชา หล่อนเซิดหน้าขึ้นตอบอย่างไม่เกรงกลัว

“เพราะเรากลัวว่าเด็กที่ใหม่จะเรียนไม่ทันเพื่อนฯ ค่ะ”

“แล้วถ้าเด็กที่ผมพามาเก่งมากๆ ละ สอบได้ที่หนึ่งตลอด ยังไงก็เรียนทันเพื่อนแน่ๆ”

“เด็กเก่งก็จริง แต่ถึงอย่างไรการย้ายโรงเรียนกลางเทอมจะสร้างความเครียดให้เด็ก ไหนจะการปรับตัว ไหนจะเรื่องหลักสูตรที่แตกต่างกัน คุณควรจะคิดถึงเด็กเป็นอันดับแรก”

“ถึงผมรับประกันว่าแกจะเรียนทันเพื่อนฯ เพราะแกฉลาดมาก คุณก็จะไม่รับั้งหรือ”

“ดิฉันคงตอบแทนผู้อำนวยการไม่ได้หรอกค่ะ สิ่งที่คุณบอกก็แค่เป็นระเบียบเบื้องต้น ถ้าคุณต้องการทราบอะไรเพิ่มเติมละก็ พรุ่งนี้เก้าโมงเชิญมาพบผู้อำนวยการด้วยตัวเองดีกว่า ท่านน่าจะให้คำตอบได้ดีกว่าดิฉัน”

“แสดงว่าคุณเป็นแค่ครูธรรมดา”

คำพูดแฝงความประชดทำให้คุณหญิงหน้าชาอีกรอบ แต่หล่อนถูกฝึกมาให้รับมือกับผู้ปกครองหลายรูปแบบ ผู้ชายตรงหน้าเป็นหนึ่งในคนที่ดูก้าวร้าวแถมยังไม่มีมารยาท

“ค่ะ ดิฉันเป็นแค่ครูธรรมดา หน้าทีของคุณคือดูแลเด็กๆ ถ้าไม่มีอะไรแล้วดิฉันขอตัวก่อนนะคะ”

“พรุ่งนี้คุณผู้ชายจะมาพบผู้อำนวยการไหมครับ ผมจะได้ส่งชื่อให้เลขาฯ เพื่อลงนัดเอาไว้” ยามเป็นฝ่ายถาม

“มาสิครับ ผมมาแน่ โรงเรียนนี้มีหลายฯ อย่างถูกใจผมมาก”

“ขอโทษนะครับ ผมขอทราบชื่อ”

“ผมชื่อชรัณครับ เป็นผู้ปกครองของเด็กหญิงกานพลู ผมจะมาพบ
ผู้อำนวยการวันพรุ่งนี้ตอนเก้าโมงเช้า”

๓

เด็กหญิงกาบพลู

การได้ต่อปากต่อคำกับครูสาวทำให้ซรัณรู้สึกประหลาดใจไม่น้อย นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้พบกับผู้หญิงแล้วอีกฝ่ายไม่โดนหวานเสน่ห์!

หลายปีที่ผ่านมาชายหนุ่มถูกจัดว่าเป็นนักธุรกิจเนื้อหอมอันดับต้นๆ เลยทีเดียว ทั้งอดีตมาและสาวไฮโซในวงสังคมตั้งใจเข้าหาซรัณ แต่ชายหนุ่มก็จัดพวกหล่อนเอาไว้แค่เพื่อน เขายอมรับว่าประทับใจในความจริงจังของครูสาว หล่อนแสดงท่าทีชัดเจนว่าต้องการปกป้องลูกศิษย์

หล่อนสอนนักเรียนชั้นไหนกันนะ ท่าทางที่กร้าวแกร่งไม่ยอมใคร ผนวกกับสายตาวาววับชวนให้นึกถึงแม่เสือสาว ซรัณไม่ได้โกรธแต่แอบขำ อยู่ในที่ ไม่เคยมีใครคิดว่าเขาเป็นโจรหรือพวกวิถีดารลักเด็กมาก่อน แต่ครูสาวอาจจะคิดว่าเขาแอบมาตุลาตเลาในโรงเรียน

หญิงสาวเป็นคนสวย หล่อนมีรูปร่างเพรียวแต่ไม่ได้ผอมบาง เสื้อเชิ้ตสีเหลืองกับกระโปรงสีครีมเข้มคลุมเข้า แต่การตัดเย็บที่ประณีตทำให้กระโปรงแนบไปกับสะโพกจนเหมือนผิวหนังชั้นที่สอง ชายหนุ่มเปลอจินตนาการถึงท่อนขาเพรียวที่ซ่อนอยู่ใต้กระโปรงนั้น ครูสาวอวบอ้อมในส่วน

ที่ควรเป็น หน้าอกกลมกลิ้งซ่อนอยู่ภายใต้ชุดที่แสนจะเรียบริ้ว เขาต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ ที่คิดว่าหล่อนช่างเซ็งซีเหี้ยมร้าย ชรัณนี่ถึงภาพครูสาวถือไม้เรียวแล้วก็อดมียิ้มไม่ได้ แต่ส่วนที่ชรัณชอบที่สุดคือนัยน์ตากกลมโตจุมูกโตงที่มีปลายเขิดเล็กน้อยบ่งชี้ว่าเป็นคนไม่ยอมใคร

ชายหนุ่มเดินเร็วๆ กลับไปขึ้นรถ เมื่อเปิดประตูรถ กานพลูก็โผล่เข้ามาหา

“ป้าทำไมไปนานจัง”

“โทษทีคะลูก ป้าไปเดินดูรอบๆ โรงเรียนมา ที่นี่น่าเรียนมาก”

“แต่พลุชอบโรงเรียนเดิมมากกว่า”

ชรัณลูบหัวบุตรสาว ดึงร่างเล็กมานั่งตัก

“แต่ตอนนั้นพลุมาอยู่กรุงเทพฯ กับป้าแล้วนะ ป้าเป็นห่วง ไม่อยากให้หนูอยู่ที่สุราษฎร์คนเดียว ป้าเลยต้องหาโรงเรียนที่ดีที่สุด”

“ป้าแน่ใจได้ยังไงคะว่าที่นี่ดี”

“เพื่อนป้าแนะนำมา แต่ป้าคงต้องมาคุยกับผู้อำนวยความสะดวกก่อนถึงจะแน่ใจมากขึ้น”

“ให้พลุเรียนที่บ้านไม่ได้หรือคะ”

“เราเคยคุยเรื่องนี้กันแล้วไม่ใช่หรือคะคนเก่ง”

เด็กหญิงหน้าสลด ชบหน้ากับบอกของชรัณ เขาหันไปสั่งคนขับรถ

“กลับบ้านกันเถอะชัย”

รถเคลื่อนตัวออกไป แต่ชรัณยังคงมองเข้าไปในโรงเรียน สิ่งที่เขาเห็นคือครูสาวคนเดิมกำลังขับรถโพล์กเต่าคันเล็กออกจากประตูโรงเรียน

การได้พบกับผู้ปกครองของเด็กหญิงกานพลูสร้างความไม่สบายใจให้แก่หม่อมราชวงศ์ซ้ออินทนิลเช่นเดียวกัน หล่อนยอมรับว่าทำตัวไม่ถูกเมื่อเจอถ้อยคำประชดประชันของอีกฝ่าย ดังนั้นระหว่างทางมาที่คลินิกสัตว์คุณหญิงจึงพูดน้อยจนนับคำได้

หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนเดินเข้าไปในคลินิกและพูดคุยกับสัตวแพทย์
ที่เป็นผู้รักษาสุนัขตัวนั้น

“อาการมันดีขึ้นบ้างไหมคะหมอ”

“ดีขึ้นเยอะแล้วครับ วันนี้คงกลับบ้านได้ แต่อาจจะใส่คอลลาร์เอาไว้
สักหนึ่งอาทิตย์รองกว่าจะตัดไหม” คอลลาร์ หมายถึงแผ่นพลาสติก
ลักษณะเหมือนลำโพงที่ใช้สวมหัวสุนัขเพื่อป้องกันไม่ให้มันหันไปกัดหรือเลีย
แผล

“มีคนติดต่อมาบ้างไหมหญิงซ้อ” หม่อมราชวงศ์ซ้ออินทนิลถาม

“ไม่เลยคะ ซอโรโทรคัพพ์ทั้งวัน แล้วในวังล่ะหญิงตรอง มีคนโทร.
มาบอกว่าเป็นเจ้าของบ้างไหม”

หม่อมราชวงศ์ก็ลปฤกษ์สายหน้า

“ไม่มีเลยคะพี่หญิงซ้อ ไม่รู้ว่าเจ้าของเขารู้หรือยังนะ”

“หมาหายออกจากบ้านทั้งที่จะไม่รู้ได้ยังไง หรือว่าเป็นพวกเลี้ยงทิ้งๆ
ขว้างๆ ถ้าอย่างนั้นสงสารเจ้าตัวเล็กแย้”

คนในปัจจุบันมีหลายแบบ ในยุคที่สังคมเจริญก้าวหน้าขึ้น หลายคน
อาจจะเริ่มเลี้ยงสุนัขเพราะความน่ารักของมัน แต่พอต้องดูแลทั้งเรื่องการให้อาหาร การอาบน้ำ การตัดขน รวมถึงเรื่องสถานที่ ก็อาจทำให้หลายคนเบื่อ
เห็นได้จากการมีสุนัขพันธุ์ดีถูกทอดทิ้งไว้ข้างถนนเป็นจำนวนมาก เจ้าของ
มักอ้างว่าไม่สะดวกจะดูแล ปล่อยให้สุนัขใช้ชีวิตตามยถากรรม

“แล้วหญิงซ้อแน่ใจได้ยังไงว่ามันมีเจ้าของ”

“ก็มันเป็นพันธุ์คอร์กินะ ราคาซื้อขายไม่ใช่น้อยๆ เลย หมาพวกนี้
ไม่ใช้จู้จู้ จะมาเดินถนน”

แม้จะบาดเจ็บและร่างกายเต็มไปด้วยบาดแผล แต่สุนัขก็มียังท่าทาง
สง่างาม วันนี้น้องสัตวแพทย์ยอมนำมันออกมาจากกรง มันก็เชิดหน้าขึ้นหา
เสียงดังลั่น พอเห็นหม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนเดินเข้ามา เจ้าตัวน้อยก็รีบวิ่ง
กระดิกหางเข้ามาหาแถมยังเลียข้อเท้าอย่างประจบ หล่อนย่อตัวลูบหัวมัน

เจ้าตัวน้อยส่งสายตาดูไปเหมือนอยากให้อาาลำโพงที่หัวออก

“ถ้าเจ้าของไม่ติดต่อมาเราจะทำยังไงกันต่อดี” หม่อมราชวงศ์คนพี่ถาม

“ชื่อยังไม่รู้เลย ถ้าเ้าเราพามันกลับไปรักษาที่วังก่อนดีไหมพี่หญิงนิล ขอสงสารมัน”

“ถ้าจะพากลับวัง ขออนุญาตท่านพ่อแล้วหรือยัง เดี่ยวจะโดนเ้าดเ้านะ”

แต่ไหนแต่ไรมาวังทศนัยไม่เคยเลี้ยงสัตว์มาก่อน เพราะคุณหญิงทั้งสามงานยุ่ง หม่อมเจ้าอินรุธิ์มีรับสั่งเสมอว่าหากจะเลี้ยงสัตว์ต้องรู้จักรับผิดชอบด้วยตัวเอง ที่ผ่านมากคุณหญิงเรียนและทำงาน อีกทั้งวันศุกร์ยังต้องเดินทางไปค้ำบ้านตาดทอง การขอดูแลสัตว์เลี้ยงจึงเป็นอันตกไป

“พี่หญิงช่ยขอแล้ว ท่านพ่อประทานอนุญาตแล้วด้วย” หม่อมราชวงศ์ก็ลปพฤษ์ยิ้มยักค้ำ

หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลประหลาดใจ เหลือบมองน้องสาว

“ว้าว...วันนี้หญิงช่ยมาแปลก”

“ก็ขอสงสารมันนะพี่หญิงนิล จะฝากมันไว้ที่คลินิกก็กลัวว่ามันจะเหงาช่ยถูกช่ยตากับเจ้าตัวนี้”

พอจบประโยคสุนัขตัวน้อยก็กระโดดเหิงๆ ขึ้นมาเกาะขา ทำท่าเหมือนอยากให้อุ้ม คุณหญิงคนรองย่อตัวลงอุ้มมันไว้

“ลำโพงประจำตัวเ้าใหญ่จริงๆ ฉันอุ้มไม่ถนัดเลย” หล่อ่นพุดด้วยน้ำเสียงก้ำหัวเราะ

“งั้นก็ไม่มื่อะไรเป็นอุปสรรคอีกแล้วสินะ สรุปว่าเราจะพาเจ้าตัวนี้กลับบ้านด้วย”

“เราตั้งช่ยให้มันดีไหมคะพี่หญิงช่ย ไม่งั้นเรียกว่าเจ้าตัวนี้ เจ้าตัวเล็กงกันเปล่าๆ หม่าตัวนี้น่าจะมีช่ย มันเป็นตัวเมียควรจะช่ยอะไรนะ”

“ช่ยพุดช่ยอนดีไหม ช่ยน่ารักดี”

สุนัขตัวน้อยส่งเสียงคำรามฮึ่มๆ ในคอ มันทั้งตะกุกและตื่นพร้อม
สายหัว หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนจึงก้มหน้าไปเอ็ด

“ขึ้นดินฉันปล่อยลงจริงๆ ด้วยนะ ทำไมไม่ชอบซื้อหรือไง เหมาะกับ
แกดีออก”

สุนัขตรงหิ้งแทน ชบหน้ากับบอกหม่อมราชวงศ์สาว

“เจ้าตัวนี้มันรู้เรื่องนะ ขี้ประจบใช้ได้เลย”

“ซื้อพูดซ้อนแหละดี เพราะแกเป็นตัวเมีย”

เจ้าหมาน้อยขู่ แยกเขี้ยวคำรามใส่ ตะกุกขากอย่างชัดใจ หม่อม-
ราชวงศ์กิ่งโกเมนก็ก่เสียงเข้ม

“ไม่ชอบหรือไง ซื้อหวานดีออก ไม่รู้ละ ฉันเป็นเจ้านายใหม่แก สรุปร
ฉันเอาซื้อนี้”

สุนัขตัวน้อยคำรามในลำคอ แต่เมื่อเห็นสายตาดูๆ ก็ทำหน้าสลดและ
เลียมือหล่อนแทน หม่อมราชวงศ์ก็ลปทุกษ์อมยิ้ม

“ดูมันทำตาลี รับรองแม่ต้องหลงมันแน่ๆ”

“ท่านพ่อต้องพอพระทัยมันเหมือนกัน ดูลิ เลียมือช่อใหญ่แล้ว”

หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนพูดกลั้วหัวเราะ หันไปหาสุนัขตัวน้อย “กลับบ้าน
ด้วยกันนะ รับรองว่าที่บ้านฉันมีของกินอร่อยๆ สำหรับแกเยอะเลยล่ะ”

สุนัขผงกหัว สูดทำยก็เปลี่ยนเป็นหอนเสียงสูงแทน

“ฮู้ว...”

คุณหญิงทั้งสามหัวเราะเมื่อได้ยินเสียง มันทำตัวเหมือนหมาป่าตัว
ใหญ่ที่หอนในคืนพระจันทร์เต็มดวง

“เงินที่กับหญิงตรงไปจ่ายเงินก่อนนะ หญิงช่ออุ้มเจ้าพูดซ้อนไปร
ตรงแก้อีก่อนก็แล้วกัน”

“กลับบ้านด้วยกันนะพูดซ้อน ฉันจะเลี้ยงดูแกให้ดีที่สุด ไม่ต้องกลัว
อะไรแล้วนะ”

หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนกอดสุนัขตัวน้อยเอาไว้แน่น หล่อนเดินไปนั่ง

แก้อ้อแล้ววางสุนัขลง มันหมอบลงกับแก้อ้อ หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลเดินไปที่เคาน์เตอร์ชำระเงินเพื่อจ่ายค่ารักษา หม่อมราชวงศ์ก็ลปพฤกษ์เหลียวหลังไปมองพี่สาวคนกลางกับสุนัขตัวนั้น อาจเพราะแสงไฟในคลินิกที่เป็นหลอดประหยัดไฟหรือเปล่าก็ไม่ทราบได้ หลอนถึงได้เห็นบางอย่างซ้อนทับกับเจ้าพุดซ้อน หญิงสาวถึงกับมือเย็นวาบ อุทานออกมา

“เฮ้ะ”

งานั้นเลื่อนร่างจนหลอนต้องขยี้ตาซ้ำ แต่แล้วภาพตรงหน้ากลับหายวับไป หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลจ่ายเงินเสร็จพอดี

“มืออะไรหรือเปล่าหญิงตรงงั้น ทำไมทำหน้าที่แบบนี้”

“ปละ...เปล่าคะ สงสัยตรงงั้นจะตาฝ้าต เรารีบกลับวังกันเถอะ มีเรื่องให้ทำอีกเยอะทีเดียว”

“พี่หญิงนิลบอกว่าผู้ปกครองของกานพลูเป็นยังไงนะคะ”

เมื่ออยู่ด้วยกันตามลำพังสามพี่น้องในห้องนอนของหม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมน ทั้งหมัดก็ล้อมวงคุยกัน คืบนี้หม่อมเจ้าอนิรุทธิ์ประทานอนุญาตเป็นพิเศษให้พุดซ้อนนอนในห้องคุณหญิงคนกลาง อาจเพราะฤทธิ์ยาที่สัตวแพทย์ให้มา พอเข้าห้องและเปิดแอร์เย็นเฉียบ พุดซ้อนสมาชิกใหม่ของวังจึงผล็อยหลับไปทันที

“บอกไม่ถูก รู้แต่ว่าเขาดูแปลกๆ”

“หล่อไหมคะพี่หญิงนิล” หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนถาม

แค่นี้ก็ถึงใบหน้าคมสันของชรัณ หญิงสาวก็หน้าร้อนวูบ หม่อมราชวงศ์ช่ออินทนิลยอมรับว่าชายหนุ่มดูหล่อเหลาไม่น้อย ทั้งเครื่องหน้าคมเข้มแบบหนุ่มไม้โต จมูกโด่ง ผิวเข้มเพราะออกแดดเป็นประจำ แต่ส่วนที่ทำให้หลอนประหม่าที่สุดคือนัยน์ตาคมกริบที่มองมาอย่างสำรวจ แต่เขาจ้องหลอนก็มีไม้เกะกะทำอะไรไม่ถูก

“ก็งั้นๆ”

“แสดงว่าหล่อ”

“เอ๊ะ หญิงซอ พี่บอกว่างั้นๆ โห่งไปแปลเป็นว่าหล่อได้ละ”

“อ้าว ก็พี่หญิงนิลหน้าแดง แสดงว่าเขาต้องหล่อเอาการเหมือนกัน”

“พี่แค่นี้ชอบวิธีที่เขามอง คนอะไรไม่รู้ ชอบจ้องหน้าตรงๆ ทำให้พี่รู้สึกแปลกๆ ยังไงไม่รู้” สายตาคมกริบที่กวาดมองมาทำให้หม่อมราชวงศ์สาวหน้าร้อนวูบขึ้นมาทุกครั้ง

“ร้ายไม่ใช่เล่นเลยนะคะ แค่วันแรกก็แผลงฤทธิ์จนพี่หญิงนิลหงุดหงิดเสียแล้ว อย่างนี้ลูกสาวของเขาต้องเกรมมากแน่ๆ เลย”

“พี่ยังไม่อยากด่วนตัดสิน พ่อเป็นยังไงแต่เด็กก็ไม่ได้ทำอะไรผิด พี่ในฐานะครูก็ต้องสอนให้เด็กได้ดี”

“พี่หญิงนิลใจดีเกินไป อย่างนี้จะรับมือผู้ชายร้ายๆ อย่างนี้ได้ยังไง” หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนพูด

“หรือว่าเขาจะแก้งลองเชิงพี่หญิงนิลกันนะ”

“ก็อาจเป็นได้นะ แบบว่าแก้งพูดหัววนๆ เพื่อให้ผู้หญิงสนใจ”

หม่อมราชวงศ์สาวเดาทางไม่ถูก ที่ผ่านมาเวลาที่มีผู้ชายมาก้อร่อยก้อติด หล่อนจะรีบชิงปฏิเสธและกันอีกฝ่ายออกไป แต่สำหรับชรัณ ภาพลักษณ์ของเขาดูน่าเกรงขาม แต่คำพูดคล้ายเหน็บแนมทำให้เดาใจได้ยาก

“แม่ของกานพลูยังมีชีวิตอยู่ไหมคะ”

“เห็นผู้อำนวยการบอกว่าแม่เด็กไม่ได้อยู่ด้วยกันแล้ว ตอนนี้เด็กอยู่ในความดูแลของนายหัวชรัณคนเดียว”

“เป็นถึงนายหัวเลยหรือคะ ถ้างั้นก็ต้องเป็นผู้มีอิทธิพลใช่ไหมคะ พี่หญิงนิล เผอิญๆ อาจจะถูกปั่นไล่อิงคนร้ายที่บุกรุกไร่”

หม่อมราชวงศ์กัลปพฤกษ์พูด หม่อมราชวงศ์กิ่งโกเมนหันไปตีแขนน้องสาว

“น้อยๆ น้อย หญิงตรง เรานี้ทำจะอ่านนิยายมากเกินไป นายหัวเขาเป็นแค่คำเรียกคนที่มีฐานะร่ำรวยและมีคนนับถือ ไม่ใช่เจ้าพ่อมาเพี้ยเสีย

หน้อย”

“พี่รู้แค่ว่าคุณชรัณทำกิจการสวนยางพารา ชื่อฟ้าคำราม”

หม่อมราชวงศ์กึ่งโกเมนทำท่าคิดก่อนจะพูดขึ้น

“ชื่อว่าซอเคยได้ยินนะคะ คุณๆ ว่าบริษัทนี้ดังมาก ทั้งส่งยางแผ่น ยางเส้นไปต่างประเทศ แถมยังทำถุงมือทางการแพทย์ด้วย เอ...ดูเหมือนจะมีข่าวลงเมื่อเร็วๆ นี้ละ เกี่ยวกับโรงแรมอะไรน้ำ”

คุณหญิงคนกลางหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาค้นข้อมูล เมื่อใส่ชื่อชรัณลงไป ชื่อโรงแรมที่เพิ่งเปิดใหม่ริมแม่น้ำเจ้าพระยากี่โชว์หราบนหน้าจอ

“ใช่จริงๆ ด้วย โรงแรมริเวอร์เฮเวน”

โรงแรมที่พูดถึงคือต้นแบบของอาคารอนุรักษ์พลังงานที่ได้รับรางวัล สิ่งก่อสร้างที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ข้าวของทุกอย่างในโรงแรมเป็นของรีไซเคิลและแปรรูป แม้แต่เตียงนอนก็ทำมาจากการแปรรูปยาง ทุกอย่างทำเพื่อตอบรับความคิดใหม่ๆ

“โรงแรมที่เพิ่งเปิดตัวไม่นานนี้นะหรือคะ”

“ทำกิจการหลายอย่างขนาดนี้คงรวยแย้”

“เขาจะรวยหรือไม่รวยไม่เห็นเกี่ยวกับเราเสียหน้อย ขอแค่เขาไม่มา กวนพี่ก็พอแล้ว”

หม่อมราชวงศ์ซออินทนิลตัดบท สีหน้าบึ้งตึง ทุกครั้งที่คิดถึงชายหนุ่ม แวต่ายยวนของเขาจะผุดขึ้นมาด้วย สำหรับหล่อนเงินทองเป็นสิ่งนอกกาย สิ่งที่สำคัญคือเนื้อแท้ในจิตใจเท่านั้น

“จริงของพี่หญิงนิล ผู้ชายรวยๆ มักจะเจ้าชู้ คงเห็นผู้หญิงเป็นของเล่น”

หม่อมราชวงศ์กึ่งโกเมนยื่นโทรศัพท์ให้หม่อมราชวงศ์ซออินทนิลดู นอกจากข่าวโรงแรมแล้วยังมีข่าวดาราสาวที่ชื่ออดิมาผุดขึ้นมาด้วย หล่อนเป็นดาราที่กำลังมาแรง ภาพลักษณ์อีกอย่างที่มาคู่กันคือการแต่งกายเซ็กซี่

“เสียตายจ้ะ ตรองนี้กว่าคนนี้จะป็นเนื้อคู่ของพี่หญิงนิลที่คุณขยาย

บอกเสียอีก” หม่อมราชวงศ์กำพลพฤษ์พูดเสียงอ่อย

“อើย พี่ไม่เอาด้วยหรือหญิงตรอง ผู้ชายแบบนี้แค่เจอครั้งเดียวก็เกินพอแล้ว เขาคงคิดว่าตัวเองเป็นศูนย์รวมของจักรวาลเสียกรรมัง”

ท่าทางของศรีธเนศวร์คิดว่าเป็นคนมั่นใจในตัวเอง ทุกอย่างที่ตัวเองทำนั้นถูก อย่างเช่นการพาลูกสาวย้ายโรงเรียนทั้งที่เปิดเทอมไปแล้ว ความจริงชายหนุ่มควรจะกลัวเด็กเครียดและเรียนไม่ทันเพื่อนๆ มากกว่า ครูสาวเคยมีประสบการณ์เรื่องเด็กที่ย้ายโรงเรียนตอนคาบเกี่ยว และส่งผลให้เด็กเครียดจนต้องหยุดเรียนเพราะปัญหาเรื่องการปรับตัวและการตามให้ทันเพื่อนๆ

“แต่พี่หญิงนิลต้องดูแลลูกสาวเขาไม่ใช่หรือ แล้วจะทำยังไง หรือว่าจะขอเปลี่ยนห้อง”

“ไม่ได้หรอกจ้ะ ผู้อำนวยการกำชับมาแล้วว่าให้ดูแลเด็กให้ดี พี่ในฐานะครูจะมาเลือกที่รักมักที่ชังไม่ได้ ไม่ว่าพ่อของกานพลูจะเป็นยังไง พี่ก็จะทำหน้าที่ครูให้ดีที่สุด”

“พี่หญิงนิลเป็นคนดีจัง ถ้าเป็นช่อหน้อยไม่ได้”

“เราจะทำยังไง หญิงช่อ ตีเด็กงั้นหรือ”

“เปล่าเสียหน้อย ช่อแค่จะบอกให้เด็กรับรู้ว่พ่อเป็นยังไง”

“ทำอย่างนั้นไม่ได้หรือหญิงช่อ ถึงแม้เราจะไม่ค่อยถูกกับพ่อของเด็กแค่นั้น แต่หน้าที่ครูก็คือดูแลเด็กและสอนเด็กให้รู้ผิดชอบชั่วดี พี่ถือคตินี้มาตั้งแต่ต้น และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พี่จะดูแลกานพลูเช่นเดียวกับนักเรียนในความดูแลของพี่ทุกคน”

“ถ้างั้นพี่หญิงนิลก็คงเหนื่อยหน้อย” หม่อมราชวงศ์คนสุดท้ายพูด

“เหนื่อยยังไงพี่ก็ไม่กลัว พี่จะทำให้คุณศรีธเนศวร์รู้ว่าอาชีพครูเป็นอาชีพที่น่าเคารพ”

“ตรองเอาใจช่วยนะคะ เจ้าประคูน ขอให้เขาเปลี่ยนใจไม่พาลูกย้ายมาที่นี้เถอะ” หม่อมราชวงศ์กำพลพฤษ์พูด คุณหญิงคนโตส่ายหน้า

“พี่ว่ายากนะหญิงตรงง ดูจากท่าทางวันนี้ ยิ่งไงเสียคุณชรัณก็ต้องพาลูกมาเข้าโรงเรียนนี่แน่นอน”

“เชิญนั่งก่อนสิครับคุณชรัณ ได้เจอตัวจริงกันเสียที”

ชายหนุ่มตรงหน้าประนมมือไหว้ ผู้อำนวยการผายมือให้เขานั่งบนเก้าอี้อีกฝั่งหนึ่ง เขานั่งชรัณมาถึงโรงเรียนก่อนเวลาเข้าเรียน เขาจึงมีโอกาสได้เห็นเด็กนักเรียนเข้าแถวเคารพธงชาติ สภาพโรงเรียนค่อนข้างเป็นระเบียบ เด็กนักเรียนทุกคนได้รับการเอาใจใส่โดยครูและครูผู้ช่วยนับตั้งแต่ก้าวเข้าโรงเรียนจนถึงเข้าห้อง

“สวัสดิ์ครับท่านผู้อำนวยการ ผมต้องขอโทษที่มารบกวนแต่เช้า พอดีใจร่อนอยากคุยเรื่องงานพลู”

“โอ๊ย ไม่มีปัญหาครับ ผมเข้าใจ ว่าแต่คุณชรัณตัดสินใจแล้วหรือครับว่าจะย้ายลูกมาเรียนที่นี่”

“ครับ ความจริงผมอยากพาลูกมาวันนี้เลยด้วยซ้ำ แต่ติดที่ว่างานพลูยังงอแงนิดหน่อย แก่ค่อนข้างกลัวเพื่อนใหม่”

“เด็กๆ ก็แบบนี้ละครับ แต่คุณครูของเราที่นี่ใจดีทุกคน คงช่วยให้งานพลูหายกลัวได้ไม่ยาก”

“ผมได้ยินมาว่าปกติทางโรงเรียนไม่รับเด็กที่ย้ายมากลางเทอมหรือครับ”

“ใช่ครับ แต่กรณีของงานพลูผมยกเว้นให้เป็นพิเศษ ผมทราบมาว่าคุณชรัณไปดูมาหลายโรงเรียนแล้วหรือครับ”

“ครับ แต่ผมชอบที่นี่ที่สุด ทั้งสภาพแวดล้อมของโรงเรียนรวมถึงระบบรักษาความปลอดภัย”

“ครับ นั่นคือสิ่งที่โรงเรียนของเราให้ความสำคัญ ปกติเด็กที่เรียนที่นี่จะอยู่ในความดูแลของครูประจำชั้นตลอดนับตั้งแต่มาถึง เรามีครูผู้ช่วยอีกสองคนเพื่อให้การดูแลทั่วถึง และตอนขากลับ เราจะไม่นอนุญาตให้คนอื่น

ที่ไม่ใช่ผู้ปกครองรับเด็กไปเด็ดขาด”

“ผมดีใจครับที่ได้ยินแบบนี้ ผมซึ่งเรียสเรื่องความปลอดภัยที่สุด ผมไม่อยากจะให้กานพลูเป็นอันตราย”

“เราเข้าใจดีครับ ดังนั้นถ้าต่อไปกานพลูมาเป็นนักเรียนของเรา ขอให้คุณชรัณวางใจได้”

“ครูประจำชั้นของกานพลูชื่ออะไรหรือครับ”

“ชื่ออินทนิลครับ เธอใจดีมาก เด็กๆ ที่นี้รักครูนิลกันทุกคน คุณชรัณยังไม่เคยเจอใช่ไหมครับ เอาไว้พรุ่งนี้ผมจะแนะนำให้คุณรู้จัก”

“ยังเลยครับ เมื่อวานนี้ผมแวะมาตอนเย็น เจอแต่ยามกับคุณครูคนที่ขับรถโฟล์กเต่า”

ชายหนุ่มสะดุดตาของหญิงสาวเป็นอย่างมาก เพราะเป็นรถรุ่นเก่าที่ชื่อ Volkswagen Beetle ซึ่งผลิตออกมาตลอดสุดท้ายเมื่อปี ๒๐๑๓

“อ้าว นั่นละครับครูนิล เธอเป็นคนน่ารักมาก ตั้งใจสอน เด็กในห้องติดครูนิลมาก โดยเฉพาะเด็กห้องอนุบาลสามทับหนึ่ง ทุกคนเกาะเธอแจ”

“น่าชื่นชมจังเลยนะครับที่มีคุณครูรักเด็ก”

“ใช่ครับ โรงเรียนของเราโชคดีมากที่ได้บุคลากรที่มีความมุ่งมั่น นอกจากเธอจะสอนหนังสือเด็กแล้วยังรับสอนนาฏศิลป์ด้วยนะครับ ถ้ากานพลูอยากเรียนรำไทย ติดต่อครูนิลได้”

“คงหารายได้สอนพิเศษใช่ไหมครับ” ชรัณบน้พิมพ์

ผู้อำนวยการพูดยิ้มๆ

“ไม่ใช่ครับ คุณชรัณอย่าเข้าใจผิด ครูนิลสอนให้เด็กฟรีๆ เธอบอกว่าอยากให้เด็กไทยสมัยนี้รู้จักการฟ้อนรำ เธอเองก็รำสวยมาก ผมเคยเห็นครั้งหนึ่ง ครูที่นี้ชมเธอไม่ขาดปาก”

“ดูเหมือนผู้อำนวยการจะชื่นชมครูคนนี้มากเลยนะครับ”

“ครับ ในฐานะที่ผมเองก็เป็นครูมาก่อน หายากนะครับ คนที่ตั้งใจสอนหนังสือให้ลูกศิษย์อย่างจริงจัง ผมว่ายุคนี้สังคมเปลี่ยน หลายคนมา

เป็นครูเพราะความจำเป็น แต่สำหรับครูนิล เธอตั้งใจมาเป็นครูเพราะความรักในอาชีพอย่างแท้จริง คุณแม่ของเธอก็เป็นอาจารย์สอนระดับมหาวิทยาลัย กานพลูโชคดีมากที่ได้เธอเป็นครูประจำชั้น ผมรับรองว่าครูนิลจะไม่ทำให้ผิดหวัง ครูนิลจะดูแลลูกสาวคุณเป็นอย่างดี ไว้ใจได้ครับ”

“หวังว่าจะเป็นอย่างนั้นครับ ผมตั้งตารอที่จะได้พบเธอในวันพรุ่งนี้เลยทีเดียวนะ”

“ไม่เอา พลุไม่ไป พลุไม่ชอบไปโรงเรียน”

เด็กหญิงยกหมอนขึ้นมาปิดหน้า งดตัวเป็นกิ้งก้นหน้าเข้าหาผนัง ชรัณซึ่งนั่งอยู่บนเตียงเอื้อมมือไปแตะบ่า

“ทำไมทำแบบนี้ล่ะคะพลุ เมื่อวานนี้เราคุยกันแล้ว ถ้าไม่ไปแล้วพลุจะเรียนหนังสือยังไง”

“ป้าก็สอนให้พลุยังงัยล่ะคะ”

“แต่ป้าต้องทำงาน”

“ถ้างั้นพลุก็จะเรียนออนไลน์”

“เรารู้ด้วยหรือว่าเรียนออนไลน์เป็นยังไง”

“ู้สิคะ ก็เรียนจากคอมพิวเตอร์ น่าสนุกดีออก”

“แต่ถึงยังไงพลุก็ต้องมีเพื่อน ไม้งั้นโตขึ้นพลุก็จะคุยกับใครไม่เป็น เข้ากับใครก็ได้” ชรัณแย้ง

เด็กหญิงกานพลูหน้าหงาย ลูกขึ้นเกาะแขนชายหนุ่ม

“แต่พลุไม่อยากมีเพื่อน พวกนั้นชอบพูดไม่ดีกับพลุ”

ชรัณแตะแก้มลูกสาวแล้วจับไหล่เด็กหญิง

“เขาพูดไม่ดีกับพลุยังงัยหรือคะ”

“เขาก็...” เด็กหญิงนิ่ง ชอบตาร้อนผ่าวเมื่อคิดถึงสิ่งที่เพื่อนที่โรงเรียนเดิมเคยพูด “เขาบอกว่าพลุไม่เหมือนคนอื่น”

“ไม่เหมือนตรงไหน หรือว่าพลุฉลาดเกินเพื่อนๆ”

“เขาบอกว่าพลูไม่มีแม่”

พูดจบเด็กหญิงก็หลังน้ำตาออกมา ชรัณมองเด็กหญิงด้วยความสงสารจับใจ เขาตั้งร่างเล็กเข้ามากอดและหอมหน้าผากเบาๆ

“ไม่จริงเลยนะคะ พลูมีแม่ ไหนใครพูด ป้าจะไปจัดการให้”

“ทุกคน”

น้ำตาหยุดแล้วหยุดเล่ารินออกมา ชรัณลูบผมเด็กหญิง ไหล่เล็กๆ สั้นไหวยามเจ้าตัวสะอื้น เขาสงสารกานพลูจนต้องอุ้มมานั่งตักและดึงตีนระให้ซับลงกับอก

“ฟังป้านะพลู สิ่งที่คนพวกนั้นพูดไม่จริงเลย พลูมีแม่ พลูมีป้า”

“แล้วแม่พลูไปไหนหรือคะ ทำไมถึงไม่เคยมาหาพลูเลย”

“แม่อยู่ไกลมาก และก็งานยุ่งมากด้วย”

“ยุ่งจนต้องทิ้งพลูไปตั้งแต่แบเบาะงั้นหรือ”

ชรัณจับหัวไหล่เด็กหญิง เขยคางขึ้นจ้องเข้าไปในดวงตากลมโตที่รีนไปด้วยน้ำตา ปลายจมูกของเด็กหญิงแดงก่ำเพราะร้องไห้

“แม่ไม่ได้ทิ้งพลู แต่แม่ของพลูมีเหตุผลสำคัญเลยต้องจากพลูไปไกล”

“ป้าโกหก แม่ทิ้งพลู พลูเป็นเด็กที่ไม่มีใครรัก”

“ไม่จริง ป้านี้ไงที่รักพลู รักมาก ดูของเล่นในห้องนี้สิ แทบจะไม่มีที่วางอยู่แล้วนะ”

ชรัณชี้ให้เด็กหญิงมองไปรอบๆ ห้องนี้เขาสั่งขึ้นเพื่อกานพลูโดยเฉพาะ เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นเป็นของสั่งทำ อีกทั้งยังมีของเล่นที่ชายหนุ่มกว่านั้นซื้อมาจากหลายประเทศเพื่อให้เด็กหญิงมีความสุข

“แต่พลูอยากมีแม่ พลูไม่อยากเป็นตัวประหลาด”

“ไหนลองบอกป้าซิว่าใครกล่าล้อพลูว่าเป็นตัวประหลาด ป้าจะบุกไปบ้านคนคนนั้นแล้วจัดการเลย โทษฐานที่มาพูดจาร้ายๆ ใส่พลู”

“ไม่มีประโยชน์หรอกค่ะ ทุกคนเกลียดพลู เพื่อนที่โรงเรียนใหม่ก็จะเกลียดพลูเหมือนกัน”

“แต่ห้องนี้มีนักเรียนคนหนึ่งที่พลูรู้จักดี”

“ใครหรือคะ” กานพลูถามด้วยความสนใจ

“ทายซิคะว่าใครกันนะที่พลูชอบแอบไปเล่นที่บ้านเขาตอนเด็กๆ คนที่ตามใจพลูทุกอย่างเหมือนป้า”

“โก้หรือคะ”

ชรัณย์ยิ้ม เอื้อมมือมายิ้มเด็กหญิง

“ใช่แล้ว โก้ก็อยู่อนุบาลสามทับหนึ่ง แล้วยังมีเพื่อนคนอื่นอีกที่พลูรู้จักดี เช่นกอบัว”

“พลูเกลียดกอบัว”

“ทำไมล่ะ”

“พลูเกลียดคนขี้โกหก”

“พอเถอะพลู ป้าไม่ชอบให้พลูพูดถึงคนอื่นแบบนี้เลย เดี่ยวคนเขาจะว่าเอาได้ว่าพลูไม่น่ารัก ทั้งที่จริงๆ แล้วไม่ใช่”

กานพลูซบหน้าลงบนแขนชรัณย์ หลังน้ำตาออกมาก

“พลูไม่ไปได้ไหมคะป้า พลูล่ะ”

“แต่พลูต้องไปลูก ป้าคุยกับผู้อำนวยการเอาไว้แล้ว ถ้าพลูไม่ไป ทุกคนจะหาว่าป้าโกหก แล้วต่อไปทุกคนก็จะไม่ทำธุรกิจกับป้าอีก”

เด็กหญิงทำตาแดงๆ เมื่อโดนขู่ ใช้มือเล็กบ้อมปาดน้ำตาออก

“งั้นพลูจะไป”

“ดีมาก พลูเป็นเด็กดี ป้ารู้”

“แต่ถ้าคนในห้องพูดไม่ดีกับพลู ป้าต้องช่วย”

“ช่วยอยู่แล้ว ป้าจะไม่ยอมให้ใครหน้าไหนมาทำร้ายพลูเด็ดขาด ป้าเอาหัวเป็นประกัน”